

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

B.S. Ingemann.

Titel | Title:

Kampen for Valhal : Tragoedie

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Forlagt af C. A. Reitzel, 1821

Fysiske størrelse | Physical extent:

[6], 150 s.

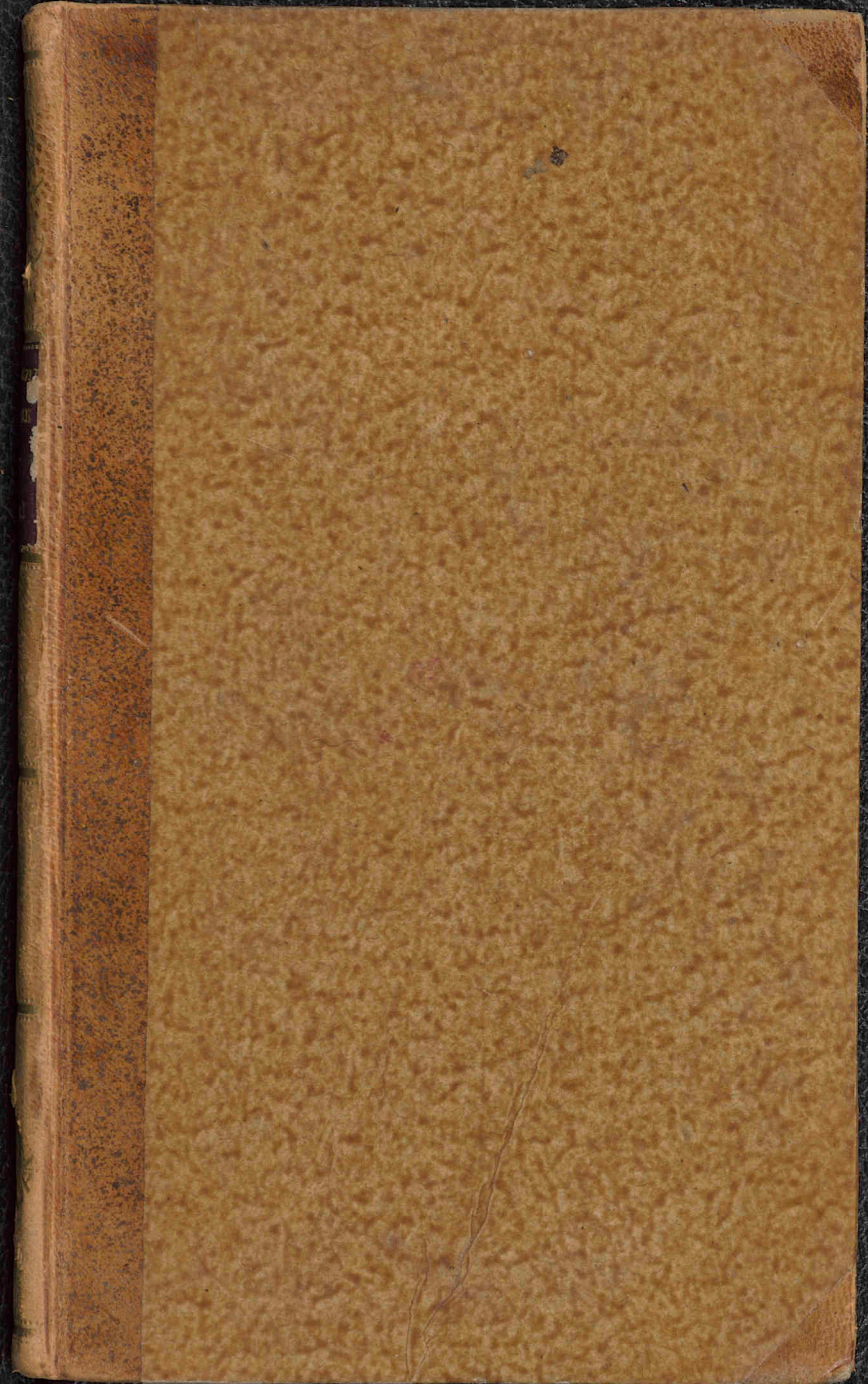
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

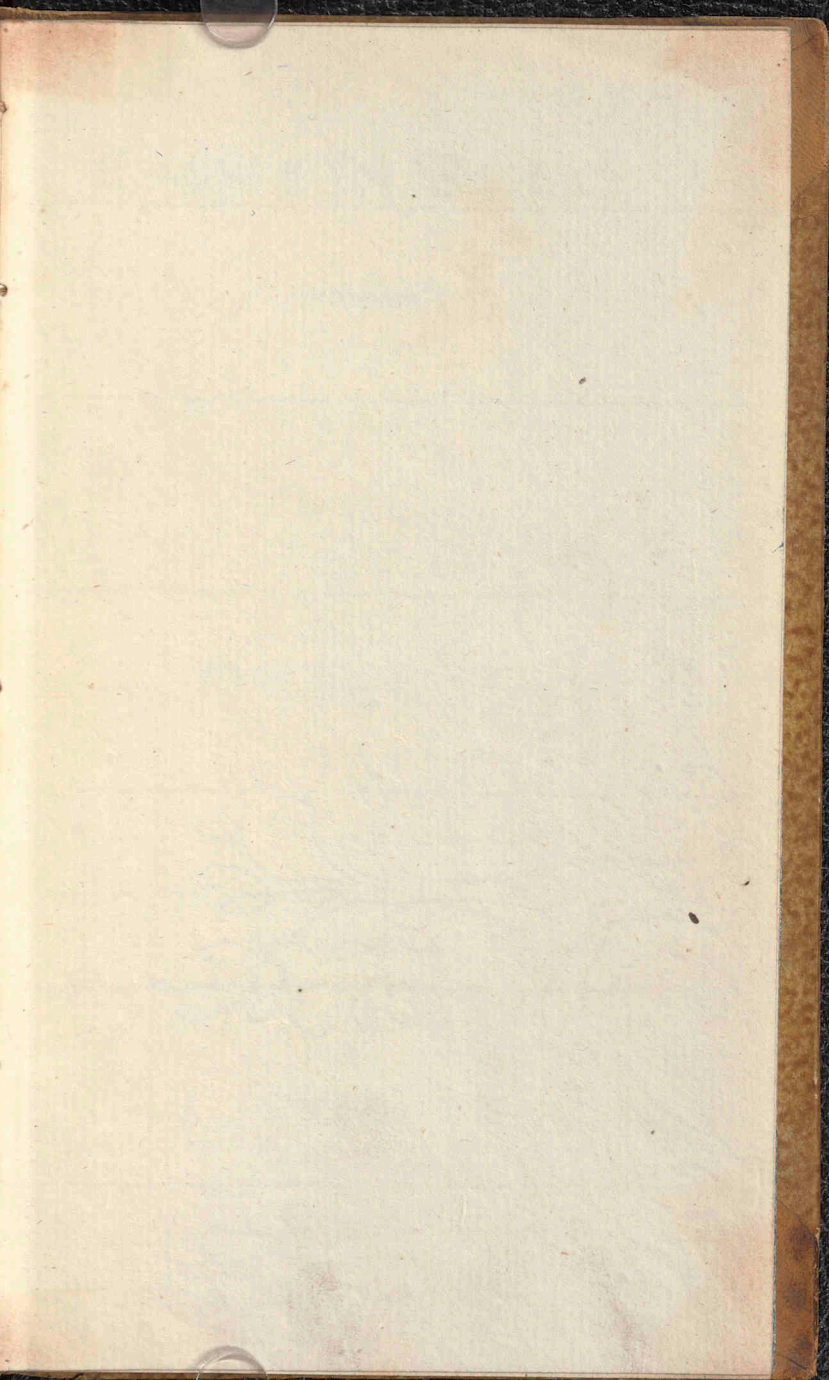
55, - 142.

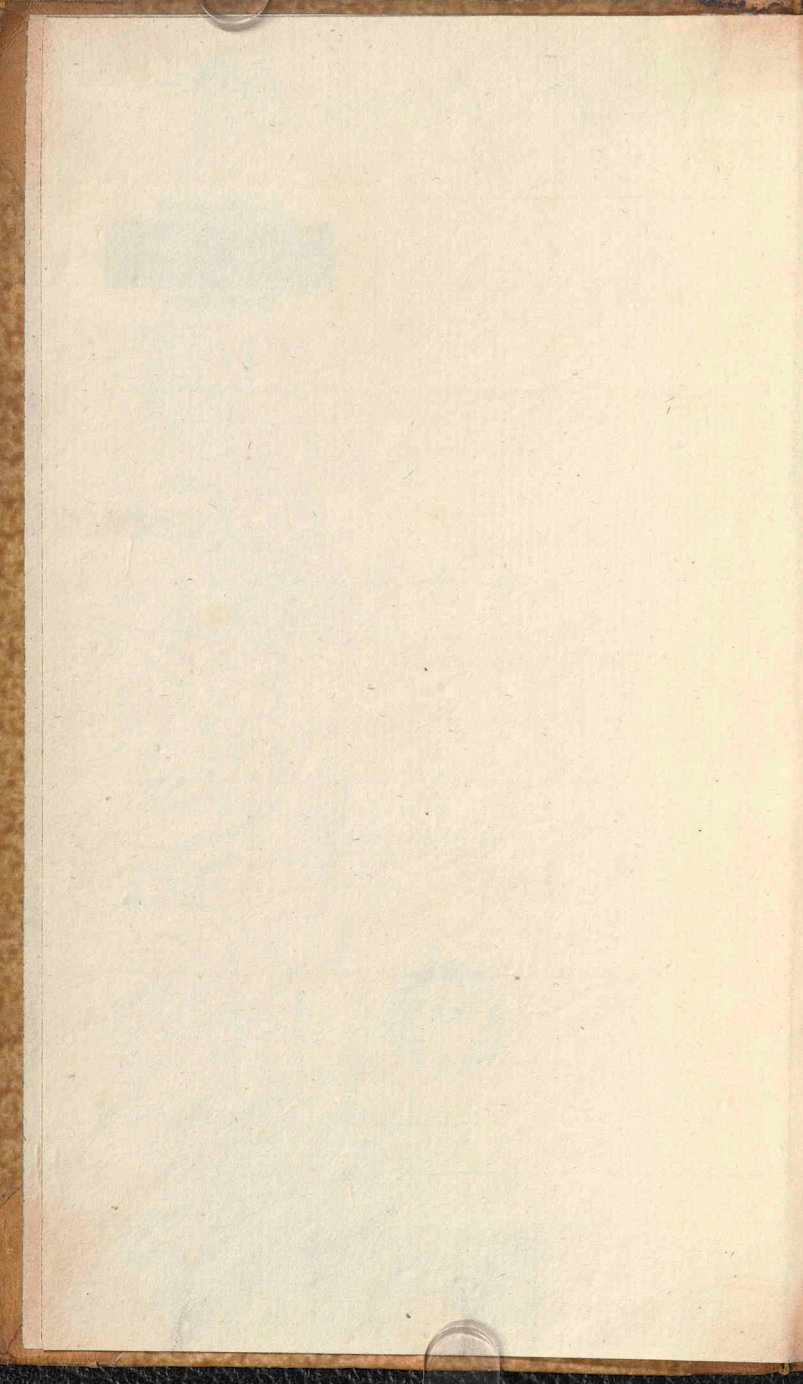
Det Kgl. Bibliotek

130026501106

Rampen for Balhal.

Tragedie

af

B. S. Ingemann.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. H. Reibel, st. Njohmagergade No. 1.
Trykt hos B. S. Bendixen.

1821.

LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF TORONTO

1900

1900

Hvo er du? høie gaadefulde Møe,
Med Sagastav og Runeskjold i Haand,
Som vækker mig med Oldtidsqvad i Natten
Dg kalder mig til Gang mod høie Nord!
— Om Ostens Palmer drømte jeg saa stille,
I Hesperidens Lunde Sjælen slagred;
Nu staaer jeg ved din Haand paa vilde Fjeld,
I Nordlysfjær hist Afgrundsvældet syder,
Her gjennem evig Snees Vulkanen flammer —
Er det dit Fødeland, du Oldtidsmøe!

Nordstjernen blinker i dit dunkle Die,
Strængt er dit Blik, og ved dit Alvorsqvad
Staae blege Oldtidsguder op af Graven,
For deres Dom at høre — og forgaae.
— Ja det er dig — nu kjender jeg det Nafn,
Hvorfor de store Tidens Guder skjald —
Dybt i det Die Evigheden luer —
Dig er det Bøla, Nordens Barselmøe!

Henover Sagas gamle De du svæver,
Dumpt runger Gaadeskjoldet i din Haand,

Dg gjennem Tidens dybe Nat du vækker
Til Guderkamp Nødvendighedens Korner.
Paa dunkle Veie følger jeg din Aand,
Dg gruer ei for Mulmet meer, og Kampen.
Ræk mig din store gamle Strængeleeg!
Lad Midnatsstormens Dron den gjennembruse,
Lad styrte hvad ei evig kan bestaae!
Dg lad i store Kamp for Evighed
Sordherligheden med det Ufle falde!

— See, Runen paa hiin brusne Altarsteen
Heelt sælsomt lyser over Nagaards Grav
Dg peger som Hieroglyf mod Osten.
Jeg seer det — ja nu fatter jeg dit Blik —
Nu er din Sang mig klar, du Gaademøe!
Dprul nu de forgangne Tidens Stør!
Lad Livets Straale glimte gjennem Døden,
Dg gjennem Gubernatten — Morgenroden!

Rampen for Balhal.

Tragoedie.

Personerne.

Osvalf, den Blinde, gammel Islænder.

Thorolf, hin Veili, hans Søn.

Aslauga, Thorolfs Brud.

Hjalte Skjeggiason, Thorolfs Ven og Fost-
broder, Christenhelt i Kong Olafs Tje-
neste.

Gissur, hin Hvide, Hjaltes Ven og Vaaben-
broder.

Thormod, Christenpræst og Nordmand.

Fem norske Christenpræster.

Munolf, Gode

Kalf

Halbur

Kolbein

Sido Hall

Gest, den Gamle } døbte Islændere.

Flere hedenske og døbte Islændere.

(Scenen er paa Island, (ved Eyberg, paa
Westfjordingakyst, og i Olves). Tiden har
1000.)

Første Handling.

(Dsvifs Bolig. Det er Aften. Den gamle blinde Dsvif sidder ved Arnen og slumrer. Asluga sætter sin Harpe hen i Krogen, tænder Lampen og tager en Sagabog ned fra Hylben.)

Asluga
(betragter den Gamle.)

Han blunder atter, troer jeg,
Dg seer i sine Dromme
Hvad Diet forðum saae.
Maaskee han ogsaa ffeuer
Min og min Thorolfs Lykke:
Imorgen Brud, Asluga!
Den stærke Thorolfs Brud —
Saa vorder jeg din Datter,
Du vise blinde Gubbe!
Lær mig da, milde Freia,
Med Kjærlighed at mildne

Den bedste Kæmpes Sjæl!
 — D, var nu Hjalte hos os
 Og bløf ved han ei mere
 For Bennens Brud iløn,
 Car mørkned ingen Skygge
 For Glædesdag imorgen.
 Men fredløs fjernt gaaer Bennen,
 Fra Bennen vildt bortrevet,
 Forviist fra Fædres Kytt;
 Hans Kjærlighed ham Hjemmets Havn tilluffed,
 For Lykke Bennens sidste Haab udsluffed.

D s v i f (vaagner.)

A slauga! — ja du er her.
 Er Nvel det eller Morgen?
 Nei, det er Nat: jeg veed det,
 Det er den store Nat;
 Men Dag paa den skal følge.

A s l a u g a.

Ja det er Aften, Gamle!
 Maaffee den sidste dunkle
 Og kolde Winterqvæl.
 Alt Havets Sis er smeltet,
 Det blege Nordlys flygter,
 Og lyse Vaar er nær.

Svagt blusser Urnestammen,
 Paa Bordet brænder Lampen,
 Skal jeg nu Harpen røre,
 — Mens store Oldtidsdrømme
 Hensvæve for din Sjæl?

Hvad heller skal jeg Sagabogen tage,
 Og læse Kampesagn fra gamle Dage?

Deviſ.

Lad hvile Oldtidskæmper!

Lad Harpen staae, Aslauga!

Den blinde Deviſ fluer

Nu gennem Fremtids Sky.

Alt sukker Ygdrasil den gamle Stamme —

I Gubers Dømring glimter Surturs Flamme.

Aslauga.

Hvad ahner du? o Gubbe!

Staaer tryk ei gamle Island,

Med Flammen i sit Hjerte,

Med Sneen paa sin Tøse,

Med Minberne for Die

Om Fædres Mand og Kraft?

See, fri som Falk i Luften

Og stolt som Fjeld i Havet,

Staaer Kampers De i Norden

I høie Guder's Bærn.
 Her raade vise Fædre,
 Her lyde stærke Sønner,
 Bed Arnen sidder Saga
 Som hist ved Urðas Bælb.
 Og som blandt Bathals Guder
 Her lyse Freia smiler,
 Og Braga Harpen rorer,
 Mens Thor blandt sine Sønner,
 Bevogter Fjeld og Strand.
 Fred boer paa Sagasen,
 Og Klippens Storme hvile —
 I Hella selv er Fred.

Dsvif.

Med Bulder snart skal Flammerne udbryde,
 Snart Skjolde Kløves skal, og Blodet flyde.

Kslauga.

Hvi vil du saa mig ængste?
 Skal Thorołfs Brud imorgen
 Med blege Kinder træde
 For høie Guder frem?
 Og ængstelig bestjemme
 Den Helt, som Island's Bise

Og selve Valhals Guder
 I Nøb kan stole paa?

Døvis.

Hvad Bøla hvad opfyldes
 Om Krigstid og om Drabstid,
 Om Stormtid og om Uøttid,
 Om Broderkamp paa Jord —

Hør, Heimdal alt i Gjallarhornet blæser,
 I Mimers Afgrund gamle Odin læser.

(en Luur Høres.)

Uslauga.

Fra Stranden lod hiin Tone:
 Din Kampesøn, o Gubbe,
 Min stærke Thorolf kommer:
 Jeg kjender Lurens Klang.

Sag Drommen bort, som mørk din Sjæl omtaager!
 Den bedste Helt for Islands Frihed vaager.

Døvis.

Men hør hvor Havet bruser,
 Og hør hvor Dnen skriger!
 Nu Naglfar løsnes brat:
 Med døde Kæmpers Regle,
 Til Kamp mod Valhals Guder
 Den støvner over Hav.

Set østfra kommer Njolen,
 Med Muspels Kampesønner,
 Og sydfra kommer Gurtur
 Med Luen og med Sværdet,
 Klart som Valgubers Sol — —

(Luren høres igjen.)

Uslauga (ængstelig.)

Forsærd mig ikke med de dunkle Drømme!
 Hør Thorolf kommer.

Thorolf (træder bevæbnet ind.)

Hil dig, min Uslauga!

Og hil dig, gamle Fader!
 Jeg er din Søn, din Thorolf,
 Og her, jeg bringer Budskab,
 Til Fryd for Mikathor,
 Til Fryd for Kæmperne i Odins Sale:
 Nu skal vi Valhals Gaan med Blod betale.

Uslauga.

Hvad er der skeet? min Thorolf!

Døvf.

Jeg veed det alt, min Søn!

Thorolf.

Fra Norrig stævne Snekket

Gaany mod Islands Klipper;
 Med Kamper og med Præster,
 Med Kors og Munke-Sange,
 Dumdriftig hid de flyde
 Mod Vestfjordinga-Ryst.

D s v i f.

Jeg saae det i min Nat. Hør, Havet bønnen —
 Inat hidstævner Kjol med Muspels Sønner.

Th o r o l f.

Hvad drømmer du min Fader?
 Troer du at Fenrisulven
 Nu Solen vil opsluge,
 Og troer du, Balhal styrter
 Med sine Guder nu,
 Fordi Kong Olaf sender.

Gaany med Kors og Glavin
 En Ladning Præster hid?
 Har end de Kamper med sig,
 Er selv de Kamper stærke,
 Som Christentrolben Thangbrand —
 Troer du, at Thor da sover?
 Og troer du, Heklas Sønner
 Har Flammen ei og Malmet,
 Som Setter kan fortære,

Og Gubers Fjender knuse,
 Var det saa Muspels Sønner
 Og store Surtur selv?
 Vor Jord skal ei dem høre,
 Men flamme brat og briste,
 Som under Thangbrands Ganger;
 Og rød med røde Pander
 De gjennem Luegraven
 Til Nastrond styrte skal —
 Og flye de hvor de kom fra,
 Da skal, som Stefners Snelle,
 I Stormen Frei dem følge;
 Og Thor mod Klippen splintre
 De sonderknuste Brag.

D s v i f.

Men frelst kom Stefner dog til Norrigs Strande,
 Og hvad han varstød maa den Blinde sande:
 De Kæmper, som ham haaned,
 Til blege Hel er styrket —
 Selv dine Brødre, Thorolf!

Thorolf.

Ja, Thorolf hævner dem.

D s v i f.

Spørg Jorden først og Flammen,

Hvi de ei Thangbrand flugte :
 Hans Ganger sank i Flammen ;
 Men Flammen selv ablød ham ,
 Og har du glemt Bersærkens
 Den stærke Tjovins Fald ?
 Han nøgen sprang i Luen ,
 Han saarløs faldt mod Sværdet ;
 Men Thangbrands Ild ham brændte ,
 Og Korsets Slavind slog ham —

Thorolf.

Det høvnes skal — ved Thor !

Dsvif.

Har Thor da Thangbrand fældet ?

Thorolf.

Mod Klippen har han splintret
 Den Geidmands knuste Brag —

Dsvif.

Men Kæmpen Korset planted
 Paa Klippen , hvor han stranded ,
 Ei Gudens Arm ham rammer ,
 Frelst trodses Præsten Thors mordtrætte Hammer.

Thorolf.

Ha , gamle vise Bader !

Er det Utgardeløse ,

Som med din Stemme taler,
 Og nu din Sjæl forbilder
 I dine Dines Nat?

D s v i f.

Et Lyk, min Søn, er i min Nat oprundet,
 Hvad du ei seer, har jeg iblinde fundet:

Den gamle Jord og Himmel
 Ei meer mit Die skimter —
 For mig er Jorden sjunket
 I Ragnarokes Nat —
 For mig har Ulvesvalget
 Sig over Solen tukket
 Og over gamle Maane —
 Hver Stjerne er nedstyrtet,
 Og mørk er Valhals Glands.

Thorolf.

Ha raser du, min Faber —

Uslauga.

Kom, Gamle, gaf til No!

D s v i f.

End er ei Tid at hvile:
 Nu Kampens Stund er kommen —
 Naal mig nu Skjold og Sværd!

(reiser sig og raser frem.)

II

Thorolf.

For hvem vil Gubben kæmpe,
 Som Jord og Himmel skifter
 Ei meer i Sjælens Nat,
 Og som ved Balhals Porte
 Fornægter Asgaards Glæde
 Og hoi Gubers Magt?

 D s v i f (begeistret.)

For Balbur vil jeg kæmpe;
 Fra Hel han var opsteget
 Med Glæde og evigt Liv;
 Og er end Solen fortnet,
 Er Himlens Stjerner faldne,
 Og sank i Surturflammen
 Oploft den gamle Jord —
 Af Havet sig opfylder,
 Med underfulde Blomster,
 Med Marier eviggrønne,
 En ny og deilig Jord.
 See, Ibsalletten grønnes;
 Der vandre skal de Frelste
 Paa Asgaards store Grav,
 See, til Alfaders Glæde
 Skal nye Slægter vandre

Med Lif og Liffhrasir —
 See, fra Godmimers Høie
 Af Morgenduggen mættet,
 De frelst og salig stige
 Med paa den nye Jord.
 De Solens Datter flue,
 Nyfødt paa nye Himmel,
 Til Balburs Fod de snuke —
 Og straaale i hans Glands,

(Synker tilbage og synes atter at
 indslumre.)

Thorolf.

Forunderligt han taler
 Og jeg forstaaer ham ei.

Uslauga.

Forstyr ei Gubbens Drømme!
 Han drømmer saligt, Thorolf,
 Saa drømte og vor Hjalte,
 Din Ven, din Sjælebroder,
 Engang hos os i Lvel.

Thorolf.

Forbandet, min Uslauga,
 Et Drøm om Surturs Seier
 Og høie Guders Fald.

Slig Drøm en Ven mig koster,
 Da Hjalte Freia haaned,
 Da, fredløs og forbandet,
 Han drog med Thangbrands Munke
 Fra Ven og Fædreland.

Aslauga.

Forband ham ikke, Thorolf!
 Selv ei de vrede Guder
 Forbande ham derfor.
 D, ahned du da aldrig
 Hvorfor den stille Ungling
 Saa vildt mod Freia raste,
 Og hvi paa Balhals Guder
 Ei meer han vilde troe —
 Hvi han fra Bennen styrted,
 Og Fødelandet flyede —
 Hvi Freben han og Frelsen
 Paa fremmed Kyst opsøgte
 I Christengudens Tavn —

Thorolf.

Du veed det?

Aslauga.

Ja, min Thorolf!

Seg saae det i hans Die,

Jeg læste det i Taaren,
 Som brændte blege Rind;
 Men intet Ord har robet
 Hvad hun de høie Guder
 Og din Aslauga saae:
 Han — elsked din Aslauga,
 Fostbroders Brud han elsked,
 Og blegned taus i Dval;
 Han saae vor Elskovshytte,
 Og skjuled Smerten modig;
 Men vilbere opflammed
 I Harm den qvalte Gled.
 Da raste han, den Arme,
 Forbanded Balhals Guder,
 Og spottet Treia selv.

Thorolf.

Derfor, min Hjalte, derfor?
 Nu fatter jeg dit Banvid —
 Tilgiv ham, store Guder!
 Gaa maatte selv jeg rase,
 Var ei Aslauga min.
 Derfor, min ædle Hjalte,
 Gaa vild du dig ubristed
 Fra Bennens Brodersavn!

Derfor du gaaer landsflygtig,
 Fra Guderne løsrevet,
 Forbandet og forkastet,
 Fordømt til Nastronds Dval.
 — O, var end Redning mulig!
 Mit Liv jeg gav ham gjerne,
 Blod har jeg med ham blandet,
 Mit Blod jeg ham kan ofre;
 Men ei min Kjærlighed.

Uslauga.

Maaskee i fremmed Land han mig nu glemmer,
 Og frelst de høie Guders Priis istemmer.

Thorolf.

Vi see ham aldrig mere,
 Var end han her ei fredløs,
 Derfor hans Trostak borger,
 Og derfor vil jeg prise
 Ham høit i Odins Sal;
 Einherier skal glædes,
 Og Guderne skal røres
 Ved Bennens Trostaks Dffer,
 Og Nornen ham udløse
 Af Nastronds Slangehal.

(der staaes paa Skjolde udenfor.)

Alt mine Kæmper kalde,
 De norske Snekker lande.
 Maaſkee en Kamp det gielder
 For Guderne paany;
 Men frygt ei, min Aſlauga!
 Med Islands Kæmpesønner
 Er alle Valhals Aſer
 Og høie Kulathor.

Døviſ (reifer ſig.)

Kamp ikke, Thorolf,
 Her lys du ſkuer!
 I Mulmet Hødur
 Med Spydet ſendte
 Den fromme Baldur
 Til guſtne Hel.

(ſynker tilbage.)

Aſlauga.

Hør hvad den Gamle varſler!
 Kamp ei i Natten, Thorolf!
 Maaſkee naar Dagen kommer,
 Den bringer lys og Fred.

Thorolf.

Fred med dig, gamle Fader!
 Og Fred med dig, Aſlauga!

Om Fred ei Thorolf spørger:

Jeg rustet er til Kamp.

Hvad Nornen har besluttet

Ei Raad, ei Varsel rokker;

Vær tryk, vær glad, min Brud!

Et Nordlys gennem Natten,

Din Kjærlighed mig følger,

Mit Livs Valkyrie!

Dg tegner mig ei Rotas Spyd til Døden —

Til Brudgom vies jeg ved Morgenrøden.

(omfavner hende og gaaer.)

Uslauga.

Vær med ham, høie Guder!

Dg styrk, du Haabets Fylgie,

Nu den forladte Brud!

Dsvif (i Dromme.)

Kom, Baldur, kom — leed mig af Natten ud!

(Vestfjordinga-Kyfst.)

(Klippebred. Fjernt i Baggrunden en rygende Vulcan.
Nat, stærkt oplyst af Nordlys. Et Skib er
landet. Hjalte og Gissur komme fra Skibet,
begge med sorte Præstekapper over deres
Krigerdragt. Gissur med hvidt Brystharnisk,

Drnehjelm, og St. Michaels Dragekamp i
Skjoldet, Hjalte uden Harnisk, men med en
forgylt Due over Hjelmen, og et stort luefor-
gylt Kors i Haanden.)

Gisfur.

Vær hilset, underfulde Fædre,ø,
Med dine Klipper, dine høie Strande,
Med evig Flamme under evig Sne,
Med dine varme Vælb i grønne Dale!
Formummet skal du ei din Søn gjense,
Mit Løfte 'er opfyldt, og Gisfur Hvide
Staaer lys igjen paa sine Fædres Kyll.

(Kaster Præstekappen.)

Hjalte (affides.)

Min Thorolfs og Uslaugas Land, vær hilset!
Mit Fædreland jeg søger meer ei her.

Gisfur,

Nu glæd dig med mig, Hjalte, fast som jeg
Den sorte Kappe, faa først Bryttet let
De frie Fædres frie Luft indaander.

Hjalte.

Saaledes, Ven, jeg føler mig kun fri
I dette Klædebon til Himlen viet,
Jeg føler mig ei Jordens Slave meer.

I Staal og Harnist gif jeg forðum her,
 En Eidenffabens Døel; nu har jeg Fred,
 Vil her kun som et Fredens Budskab vandre.

G i s f u r.

Nu som du vil, min fromme Ven, men glæd dig!
 Jeg føler mig nu glad, som Dn paa Fjeld,
 I denne høie sælsomme Natur.

See hist, end vore klare Nordlys glimte,
 Mod Skye opbluøse Bjergets Altarflammer,
 Her flager Eddersuglen af sin Rede,
 Der farer Falken efter Rov mod Strand.
 Her let jeg aander i mit Element:

Bed Olaf Hof mig Herfferlusten trykte,
 Der sidde vore brave Landsmænd nu,
 Som bundne Falke, til vort Værk er endt
 Og her den store Himmelfonge herffer.
 Nu vel, hans er jo Riget kun og Magten;
 Men anden Herre knaler jeg ei for,
 Og anden Drot skal her ei løfte Spiir,
 Kom end Kong Olaf hid paa Dm hin lange
 Og vilde os til nye Eder tvinge.

H j a l t e.

En from gudfrygtig Drot er Olaf, Ven!
 Og billig var hans Harm mod vore Landsmænd:

Som de mod Stefner raste og mod Thangbrand,
 Kun vilde Hedningblindhed rase far
 Mod dem, som Sjælen Livets Bei vil vise,
 Sligt Sind vi tro har svoret at bekæmpe,
 Skal vi end lade Liv og Blod derfor,
 Og som Forrædere-af Landsmænd stenes.

G i s f u r.

Du længes efter Martyr døden, Hjalte,
 Fordi du ei som jeg ved Livet glædes;
 Med Lyft jeg og for Christ paa Spil det sætter,
 Men ei for nogen falsk Selskærers Skyld,
 Og Dlaf er med al sin Fromhed falsk.

H j a l t e.

Vel sandt, paa sine Gæster han forgreb sig,
 Og var hans Trudsel fremtet end, den frænkede
 Dog Gæsteretten og hans Kongehøihed;
 Dog at han ei om Islands Krone brømmer,
 Men her Guds Rige kun udbrede vil,
 Det saae vi, da han glad modtog vort Løfte
 Og svøer sin Harm at glemme, naar det løstes.

G i s f u r.

Mig tykkes dog, han skulde have troet os
 Paa ærligt Haandslag og vort frie Ord
 Og ei som Gidsler der tilbageholdt

De ni Skibshøvdinge med Gode og Mandskab:

De var jo frie for Brøde som for A. Svar,

Hver trofast Nordmand harmed det som os;

Sligt kan kun skee, hvor egenmægtigt Vilkaar

Men ikke Loven herfter.

Hjalte.

Herfæd kun

Paa Sorderig den store Randers Konge,

Som vi vort Liv indviet har — o Ven,

Saa var hvert Folk paa Jorden lige frit,

Hvad enten Tusind eller Een det styred.

Lad Randens Frihed os paa Jord grundfæste,

Saa briste alle Lænker af sig selv.

Men hør, man har os seet —

(en Luur høres.)

Gisfur (glad.)

Jeg hører atter

Den gamle Kjære Luur — og see, hist blusfer

Alt Baunen høit — nu seer jeg, vi er hjemme:

For Fodese har end aarvaagne Kæmper.

(drager sit Sværd.)

Hjalte.

Det gjelder os; men drag ei Sværdet, Ven!

Du vil dog ei med Staal paa Landsmænd hilses!

Gissur.

Nei, Hjalte, men forsvare Livet vil jeg,
 Var det imod min egen Broder selv;
 Og Helligdommen i din Haand; min Ven,
 De fromme Præster, vi har med fra Norrig,
 Behøve ogsaa Børge.

Hjalte.

Christ er med os.

Thormod (kommer fra Skibet).

Et farligt Bøvestykke, ædle Helte!
 Det dages nu, og man har alt os seet —
 Man lader ei i Fred os gaae til Lovberg
 Og kæmpe trygge der med Ordets Sværd.
 Seg kjender eders vilde Landsmands Sind:
 Med Baabenmagt dem Thangbrand vilde christne,
 Med Baabenmagt de møde Ordet nu;
 En væbnet Skare iler alt imod os
 Og ofrer os maaskee til Balhals Djævel.

Hjalte.

Til Eder gaaer først Veien over os;
 Bær tryk, min fromme Fader!

Gissur.

Bliv paa Skibet

Med dine Landsmænd, Thormod, og lad os

Den første Storm modtage ! sikkert Leide
 Vi love Eder ; her kan ingen Boldsmand
 Stormægtig raade ; men kun Landets Lov ,
 Og den vi hævde skal med Liv og Blod.

Thormod.

Gaa vil jeg bede for de Sjæle da,
 Som Livets Sendebud med Døden true ;
 Fra Skibet Dttesang n tone skal,
 Om end den vorde skal vor Sjælemesse.

(gaaer tilbage til Skibet ; strax efter
 høres Dttesangen.)

Hjalte.

Hans Tillid til vor Lykke er ei stor ;
 Alt from han sig til Døden forbereder.

Gisfur.

Han kjender Intet til den stolte Lyft,
 Naar Livet mægtigt i Dødsfaren vorer ;
 Det kunde kun en Præst som Thangbrand føle.
 Han var min Mand , hvi fik vi ham ei med ?
 Han kunde give Ordet Klem med Sværdet ;
 Men Thormods Glavind er kun Breviaret.

Hjalte.

Christ vil jo intet blodigt Sværd, min Ven,
 Selv i Gethsemåne han det forstjød.

Meer Præst end Kriger, gaær jeg selv nu her,
 Som Helligdommens stille Baabendrager;
 Og staaer paa disse Klipper Karset fast,
 Er først de Sjæle frelst, som her jeg søger,
 Farvel da, Heltedrøm! farvel da, Tord!
 Paa Alteret jeg lægger da mit Sværd,
 Og Thormods Klosterport mig Verden fjuler.

Gisfur.

Hvad! er det Alvor, Ven? for vil jeg see dig
 Paa Balen i dit Blod; nei, til en Helt,
 Gi til en Munk du sødtes. Raff og freit
 Vi under Baabenklang for Christ vil færdes,
 Og falde for ham, hvis det saa skal være;
 Men ei forsagt og sygelig indspærre
 Det friske Helteliv bag Klostermuren.
 Jeg veed nok hvad der knuger saa dig Hjertet,
 Og gjør dig til en Drømmer i din Manddom;
 Jeg saae det alt, da Freia du forbandet,
 Med hele Balhals falske Guderfare;
 Men stol paa ham, som boied Gisfurs Sjæl
 Fra Wathor til Michael og Christ!
 Paa Duens Binger flyver jo hiin Aand,
 Og boier Sjælene til Kjærlighed —

Endnu er vel Aslauga ikke Thorolfs,
 Og jeg tør sværge, hun maa ikke Hjalte.

Hjalte.

Hvis det var sandt, min Ven, saa give Christ
 Jeg aldrig hid var draget! —

Gisfur.

Hør, man kommer. |

(Thorolf kommer med sine Krigere.)

Thorolf.

Hvo er I Fremmede? — Svar eller Kamp!

Hjalte (affides.)

Hvad, Thorolf — Himmel!

(drager Hatten over sit Hoved.)

Gisfur.

Vi er Landsmænd.

Hjalte (sagte til Gisfur.)

Lie!

Kævn ei mit Navn —

Thorolf.

Hvad, Landsmænd! — Gisfur Hvide —

Bed Thor! ja det er Gisfur; men du kommer

Ei eene, seer ieg — bringer Munke med,

Dem du Kong Olaf maa tilbagesende,

Wil du ei see mig sende dem til Hel,

Gisfur.

Saa sagte, raske Thorolf! hvilken Los
 Forbyder mig at bringe Gjæster med
 Til Landet, hvor jo Luft og Jord er fri?
 Thi du har dog vel ei formasket dig
 Til Herre her at lege?

Thorolf.

Gjæster bring os

Saa mange som du vil! kun ingen Munke,
 Og ingen Grimthus kun fra Niffelheim.
 Frit Landet er som før, og frit du kan
 Til Nastrond fare selv her, hvis du lyster,
 Men Landet skal du ei forpeste os
 Og bringe Guders sorte Tjender hid;
 Dem har jeg svoret evig Kamp og Had —
 Forsvar dig, Grimthus, eller styrk til Hela!

(farer ind paa Hjalte.)

Hjalte (kaster Skappen tilside og ubereber Ar-
 mene imod ham.)

Min Thorolf!

Thorolf.

Hjalte!

Hjalte.

Wilde Ven!

Thorolf.

Gostbroder!

Ved Valhals Guder! ja det er dig selv,
 I Skikkelse en Riffelheims Indvaaner,
 En Munk, en Christen — at, fortabte Ven!
 Men reent dit Nafn mig, som Baldurs, lyser —
 Kom selv du i Utgardelokes Ham,
 Jeg maatte favne dig — velkommen Hjalte!

Wisur.

Nu kan jeg vore frømme Gjæster kalde.
 (gaaer til Skibet.)

Hjalte (i Thorolfs Arme.)

Gudsfred, min Ven!

(affides.)

Christ! frels nu du os Alle!

Anden Handling.

(Dsvifs Bolig. Morgen.)

Aslauga (aleene.)

I Guder! ja han er her;
 Sa, det var Hjaltes Raasn,
 Sa, det var Hjaltes Stemme,
 Som hist i Ise Alfheim
 Hans Korne ham har skuet,
 Lysaanderne ham hørt.
 Ei meer hans Dje brænder
 Vilbt i forborgen Flamme;
 Som Balbur from og stille,
 Den blege Yngling vandrer
 En Halvgud blandt os nu.
 Saa underfuldt han taler
 Om Freden og om Glæden,
 Om Livet over Balhaf.

Og om den nye Himmel,

Og om den frelste Jord.

Mig elsker han ei eene

Nu elsker han os Alle;

Men saadan elsked Ingen

I denne Verden før:

En salig Fred fra Blis og Tale strømmer —

Om sig en Kjærlighed ei Freia drømmer,

Men derom, ak! mig synes,

At selv engang jeg drømte,

Da Thorolf og Aslauga

Var lykkelige Børn.

— O, mægtig er du voret,

Du store Kampenhjerte!

Foragt nu i din Kraft ei

Den milde Barnehimmel!

Den var dog ingen Drøm.

(falder i Tanker.)

Thorolf (kommer.)

Min Brud! — hvorfor saa stille?

Hvi Taarer i dit Nie,

Paa Dagen hvorpaa Lofna

Wil smykke Thorolfs Brud?

Uslauga

Min Thorolf! — Ak, ieg tænkte
 Paa gamle Barndomsdrømme,
 Og i Uslaugas Die
 Du Glædestaarer seer:
 En større Fryd mig ahner
 End Lofnas Brudesmykke —

Thorolf.

Hvad drømmer min Uslauga?
 Hvad mener du?

Uslauga.

O Thorolf!

En salig Fryd jeg ahner:
 Det er mig som Lysalfer
 Til deres Hjem mig have
 Til Lys og Liv og Varme
 Fra Nørkheims Taagekyst;
 Men — kan du did ei svinge
 Dig salig med Uslauga,
 Ak! Thorolf, at saa vorder
 Livelystet atter Dødsmulm,
 Livsbarmen Nastronds Kulbe,
 Og Saligheden Dval.

Thorolf.

Ha Brud! ved Valhals Guder,
 Din Tale mig forbauser,
 Og jeg forstaaer dig ei.

Uslauga.

Bekamp dit vilde Hjerte!
 Bortstød ei i din Styrke
 Hvad høiest Sjælen ahned!
 Det var dog ingen Drem.
 Splad dit Heltesie,
 Og skue den nye Himmel,
 Som underfuld nu glimter
 Med Muspels Stjernegnister
 Gjennem Manhelms Laage
 Og faldne Guders Nat!

Thorolf.

Hvad mener du? — ha raser
 Nu ogsaa min Uslauga?
 Ha, gamle blinde Fader!
 Har dine Bannidsbrømme
 Selv denne Sjæl omtaaget
 Og knuset Thorolfs Haab!

Uslauga.

Nei, nu først Haabet hæver,

En Vaarblomst, sig af Jorden,
 Den skjønneste i Verden,
 Liig Valburs Hienbryn.
 Om den din Fader drømte,
 Den saae den blinde Vise,
 I Gubers store Nat;
 Men Natten er udrundet,
 Den store Kamp udkæmpet,
 Fornam du ei, min Thorolf,
 Din Sjælebroders Ord?

Thorolf (mørk.)

Saa er det Hjaltets Komme,
 Saa er det Hjaltets Tale,
 Hvorom Aslauga drømmer,
 Og som fremlokker Taaren
 Af Glæde i dit Smil!

Aslauga.

Ja Thorolf! see, med ham Lysstraalen kommer,
 Som smelter Nislands Sne med evig Sommer,
 Selv smelted jo den Fromme
 Med underfulde Taler
 Min Thorolfs Kampebryst,
 Fred svoer du den Fredløse,
 Med sine fromme Gæster;

Til Landets vise Fædre
 Paa Lovberg de tør tale;
 Selv Thorolf soer at varne
 Dem, som hans Sjæl forstjød.

Thorolf.

Jeg soer, ja, min Aslauga!
 Fostbroders Blik mig daared;
 Men Eeden skal jeg holde —
 Fred Fjende har som Ven.
 De skal ei troe, at Balhal
 For forte Munke stjælver,
 Bar end de Fenrisulve
 Og Midgaardsslanger selv —
 Har end de tvende Helte,
 Sig Muspels Søner, blandt sig,
 Og kom saa Helas Søner
 Og Loke dem til Hjelp.
 Med mig og Heklas Søner
 Staaer Odin med sin Gungnir,
 Staaer Asathor med Mjolaer,
 Og Heimdal med sin Luur;
 Den i vor Nøst skal tone
 Og vække Balhals Kæmper;
 Nu Lovens store Klippe

Er Bigrids Kande = Val,
 Med Ord de der vil kæmpe
 Mod høie Guders Vre,
 Mod store Ners Liv;

Men luer end i Ordet Surturflammen —
 For Letters Skrig ei styrter Valhal sammen.

Uslauga.

At, Thorolf, du forfærder
 Den Sjæl, som for dig hæver
 Og følger dig med Gru.
 Som Nanna Valdur fulgte
 Paa Baalet gjennem Flammen
 Og til den mørke Hela,
 Saa følger dig min Sjæl;
 Men lad mig atter høve
 Til Lyset dig, min Brudgom!
 See, Nanna med sin Valdur
 Har Helas Porte sprængt;
 Frelst vandre de tilsammen
 I Gimles lyse Gale
 Og vinke os hidhen;

Lad der engang i Fred os salig vandre
 Høit over Valhals Blodsal med hverandre!

Thorolf.

Saa høit ei meer jeg Kuer;

Det var en Drom, Aslauga!

Det var et Barndoms-Blandværk,

Som Manden ei kan gribe,

Dg Heltens Arm ei naae;

Nu famler jeg ei mere

I Luften efter Stjerner,

Nu veed jeg hvad jeg søger,

Dg hvad jeg finde kan.

Saalænge Asgaards Guder

I Flammen ei nedstyrtes,

Saalænge Odin lever

Dg høre Asathor —

Saalænge, min Aslauga,

Bil jeg ved Manheim glædes

Dg tro for Balhal stride,

Bil selv hos Odin kæmpe

Einheriernes Kampe

Med Lyst og freidig Hu.

Hiin Himmel over Himle,

Hvor ingen Kæmper færdes,

Hvor Baldur atter lever,

Dg Freden evig boer —

Den længe jeg ei efter,
 Den kan kun Sybens Munké,
 Den kan kun Mænd, som skrante,
 Den kan kun Guders Tjender,
 Og Curtur ønske nær.

Uslauga.

Nær er den dog, min Thorolf!
 Din Ven, din Sjælebroder,
 Din Hjalte den har skuet,
 Mig har han lebt paa Velen,
 Du skal den finde med.

Thorolf.

Ha, Hjalte, det var intet Vennehylke,
 Du kom ei hid, at bringe Thorolf Lykke.

Uslauga.

Langt meer end Lykke, Thorolf,
 Den fromme Ven os bringer,
 Han bringer Fred og Glæde,
 Han bringer Salighed.

Thorolf (affides.)

Hvor bluse hendes Kinder!
 Hvor varmt hun om ham taler!
 Ha, for min Brud han gløded —
 Og hvi kom han igjen?

Uslauga.

Hvi mørknes saa dit Ansyn?
 Ak, vredes du, min Thorolf,
 Paa Ven nu eller Brud?

Thorolf.

For Brudens som for Vennens Sjæl jeg gruer:
 Den Salighed, han bringer, stes mig huer.

Uslauga.

Snart skal hans stille, klare,
 Hans underfulde Tale,
 Snart skal hans fromme Ansyn
 Dig bringe Lyk og Fred —

Thorolf (affides.)

Ha Lyset, som jeg ahner,
 Fra Nastronds Huler stiger,
 Og Freden er min Død —

Uslauga.

Snart skal du med Uslauga
 See gamle Døvifs Drømme
 Heelt underfuldt opfyldes.
 Med Christenpræsten taler
 Den blinde vise Gubbe
 Nu salig om sin Drøm,
 Og Hjalte han velsigner

Som Baldu's Baabendrager —
 Ja vi maa troe det, Thorolf,
 Sandt har den gamle ahnet:
 Vist Baldur er opsteget
 Fra Helas mørke Gal.

Hjalte

(Som har nærmet sig og hørt det Sidste.)

Ja, jeg har seet ham: Baldur er ei død;
 Aslauga, Thorolf! I skal og ham see,
 I sjerne Ost han, som et Barn gjensød,
 Forklarer Verden gennem Vandens Lue.

Thorolf.

Fortabte Ven, tie stille!
 Som Ven jeg har dig favnet,
 Skjændt, fredløs og forbandet,
 Som Vanadisens Spotter,
 Du landsforviist gjenkommer
 Med Guders Fjender nu —

Hjalte.

Nei, Thorolf, nei — fra Guders Grav jeg kommer
 Med Fred og Frelse fra den store Dommer.

Thorolf.

Jeg kan dig ei forbande,
 Jeg kan dig ei forstøde

Fra dine Fædres Ryst:
 Jeg Fred dig har tilsvoret,
 Paa Lovberg selv du hore
 Af Landets vise Fædre
 Din Brøde og din Dom!
 Men jeg vil her ei hore
 Et Ord meer af din Læbe
 Til høie Afers Haan.

(vil bort.)

Hjalte (holder han tilbage.)

Jeg haaner ei den faldne Helt, min Ven,
 Men har du blindt forgudet Valhals Kæmper,
 Med mandig Taal fornem nu deres Fald,
 Og kast dig ei paa Baalet til de Faldne!
 Det flammer end det store Verdensbaal;
 Men gjennem Flammen nye Himmel blaaner.
 Sa Wiisdom laae i vore Fædres Tro:
 Dens Undergang den har sig selv forkyndet,
 Nu selv Wildfarelsen skal Sandhed tale,
 Og Mørkets Hær fremtvinge Lysets Seir.
 Alt Fenrisulven Odin har opslugt,
 For Midgaardsormens Gift faldt Afathor,
 Med Guberne Uhyrerne er faldne.
 Nu hersker kun Alfader med sin Søn,

Nu er der kun een Gud, eet Haab, een Himmel,
 Hvad vore Fædre ahned, Ven, er skeet,
 Den gamle Afgudsverden er forsbundet,
 Af Ragnarok er nye Sol oprundet,
 — Paa Asgaard's Grav jeg Baldurs Aand har seet.

Uulauga.

D, horer du, min Thorolf, horer du!
 Et saligt Budskab er det, han forkynnder.

Thorolf.

Jeg horer, ja jeg horer
 Hvor Fenrisulven tuber,
 Hvor Midgaard's slangen hvidler,
 Og venter paa sit Kov.
 Jeg horer Asken sukke,
 Jeg horer Naglfar losnes,
 Jeg horer Ornen skrige,
 Og Nidhog slide Liig.

— Bort fra mit Bryst, Fortabte!

Nu seer jeg det opfyldes,
 Hvad gamle Vola qvad:
 Nu Brud forraader Brudgom,
 Nu Broder myrder Broder,
 Og Ven forraader Ven.
 Ha, skal nu Verden falde,

Skal Seiersfader synke
 I Kamp mod Letters Utkom,
 Skal Afther fortæres
 Af Slangens lumste Gift —

Valan, hvor Guder døe, vil jeg ei leve;

Men — Valhal seire skal — og Surtur bæve.

(styrter bort.)

Hjalte.

Den arme vilde Ven! han vil ei frelles,
 Han Brud og Ven forstøder i sin Blændhed,
 Og seer ei, vi ham elske som vor Sjæl.
 Nslauga! du miskjender dog ei Hjalte:
 Du seer hvorfor jeg kom, og hvad jeg vil?

Nslauge.

Sa jeg forstaaer dig, ædle Hjalte, sælsomt
 Din underfulde Tale mig har vort,
 Og jeg maa tro hvad du os har forkyndet;
 Men kan min Sjæl kun frelles, ei min Thorolfs,
 Saa er din Himmels Salighed mig Dval.

Hjalte.

Han skal, han maa dig følge, høie Sjæl!
 Og salig i din Arm til Lyset hæves,
 Om end han mig forskyder og forbander,
 Dig maa han høre, du maa frelse ham.

Af ham afhænger Fødelandets Skjæbne,
 Den djærve Ungdom hænger fast ved ham,
 Og er han vores, er han frelst, Aslauga,
 Er du med ham og Fædrelandet frelst.

Aslauga.

Af Hjalte, jeg fortvibler om at høre
 Den kæmpesterke Sjæl; kan du det ei
 Med Vandens Kraft og Klarhed fra det Høie,
 Hvor kan da jeg, som end iblinde raver
 Og laaner første Lysglimt af din Sjæl?

Hjalte (betragter hende vemodig.)

Aslauga, af, hvi kom jeg just igaar!
 I havde Stormen kun min Snekke tumlet
 Een Dag endnu blandt Klipperne! maaffee
 Det havde været bedre for os alle:
 Siig var dit Bryllup ei idag bestemt?

Aslauga.

Saa var det, fromme Hjalte!

Hjalte.

Og saa kommer

Din Ven, din Thoroffs sorne Brøder selv
 At kaste Evedragts Ild i Brudehallen!
 Aslauga! see mig i mit Die, siig mig
 Om Vokets Vand ei rører sig derinde,

Om ei i Hjaltes Skikkelse en Djævel
 Har listet sig tilbage til mit Hjem,
 At rive Ben fra Ben, og Brud fra Brudgom!

Uslauga.

O, Hjalte, kan du tvivle paa dig selv?
 Og kan du tvivle paa, at jeg dig kjender?
 Smellem os ei Døvl ei Skygge være!
 Keent staae vi for hinanden, Mand for Mand!
 Jeg veed det — du har elsket mig — jeg saae det;
 Men aldrig hørte jeg det af din Læbe,
 Selv at udsige det var for din Sjæl
 Forræderie mod Bennen og hans Brud.
 Jeg saae din Sjælequal, jeg saae din Kamp,
 Jeg seer din Seier, Ben, og jeg er rolig:
 Du havde aldrig Fødelandet gjenseet,
 Var ei du vis paa Kraften og paa Manden,
 Som til vor Frelse underfuldt dig førte
 Tilbage til den Klippe, du undveeg.
 Din Palmegreen du vil paa Klippen plante,
 Og vise os hvordan en Christen elsker.

Hjalte (affides.)

Og hvordan han kan døe — ved Gud, jeg vil det.

(høit.)

Uslauga du min Sjæl har gjennemseet

Dg du skal see hvordan nu Hjalte elsker,
 Selv skal jeg Brudeblusset for dig tænde,
 Dg er med hellig Daab af Livets Kilde
 Først du og Thorolf viet ind til Livet,
 Det evige i Manders Paradiis —
 Skal selv jeg, knælende ved Brudealtret,
 Min sidste Bøn for eders Pagt udaande.

Uslauga.

Hvorfor den sidste? Ven! har du ei sagt,
 At du var stille glad nu og lykkelig
 Dg i din nye store Tid forglemte
 Hvad du som Sjæls-Bildfarelse undveeg?

Hjalte.

Silgio, Uslauga om i Hjertet end
 En Funke glimted af den kvalte Glød!
 En Laare sukker den — det er den sidste.

Uslauga.

O, Hjalte, selv for denne Funke Tak!
 Dg Tak for Laaren med, som den udsukker!
 O Broder! kan Uslauga ei dig elske
 Som hun sin Thorolf elsker — inderligt
 Dg helligt dog er hvad hun føler for dig:
 Jeg som en Mandens Kamp dig beundrer,
 Dg som den fromme Baldurs Sendebud

Du lyser med hans Klarhed for mit Die,
 Dør ei jeg Balbur meer, men Christ ham nævne,
 Hvem Hjertet mener ved den Guders Gud,
 Som intet Navn paa Jorden dog kan nævne,
 For ham jeg bøier mig i Støvet ned,
 Alfaders lyse Søn jeg knæler for —
 Indvie os til hans Rige, fromme Hjalte!

(Knæler.)

Hjalte

(tegner Korset paa hendes Pande.)

Fred og Belsignelse med dig og Thorolf!
 I Livets store Bog er du indskrevet
 Med Tegnet, som hver Mærkets Aand bortskrammer,
 Og som ei Evigheden sletter ud.
 Den Livets Herre, som til Liv dig kalder,
 Dig give Aandens Kraft til Vennens Trelse!

(affides.)

Og mig til at fuldende tro og bøde!

(Hjuler sit Ansigt og gaaer.)

Kælauga

(aleene, reiser sig begejstret.)

Jeg er indviet — ja, jeg føler det —
 Indviet underfuldt til Balburs Rige:
 Jeg selv i Taagen aander frit og let,

Nu skal, nu maa hver Norkheims Daage vige,
 Bryd ud i Lovsang med mig, frelste Jord!
 Den nye Himmel over os alt lyser:
 I evig Lys og Varme Sjælen boer,
 Ei Livet meer i kolde Tisnat gyser.
 See, Gnisterne fra Muspels Straalehjem
 Har Ginnunggabets frosne Giftstrøm smeltet,
 Af Draaberne Livskilden ruller frem,
 Og Verdens tunge Gravsteen er bortvæltet.
 Kom nu, min Thorolf, ræk mig nu din Haand!
 Ryst Valhals Pantser af, og jeg dig hæver —
 Jeg løfter dig til Gimle med den Aand,
 Som mægtig, smeltende mig gjennembæver.
 (gaaer.)

(Klippeegn ved Stranden.)

Gisfur og Thorgeir (i Samtale.)

Gisfur.

Som jeg har sagt dig, vise Fader Thorgeir,
 Paa din og Thorolfs Stemme det beroer,
 Om sig det frie Island dobbelt frit
 Og herligt have skal med Kraft og Lys,
 Nordstjernen liig, og gennem Sekler straale,

Hvad heller blandet af den gamle Laage,
 Dg kuet af Kong Dlaf's Spiir tilfaldt,
 Som Trælle vore Børnebørn skal høie
 De stolte Rakker under dobbelt Nag,
 Dg Fædrene i deres Grav forbande,
 Fordi de før med Valbals Guder faldt,
 End modtog Seirens store Friheds-Banner,
 Som vaied over dem i Guders Nat.

Thorgeir.

Dit Raad var viist og og godt, min brave Gísfur,
 Hvis Alle vi som du om Valhal tænkte,
 Dg troede paa de høie Guders Fald;
 Det kan vi ei, og feigt det var og usfelt,
 At fliste Tro af Frygt for Dlaf's Sværd,
 Dg ville frelse Islands Liv og Frihed
 Ved Mandens Trældom og ved Kraftens Drab.

Gísfur.

Troer du da dertil mig istand, min Gubbe?
 Saa kjenber du ei Gísfur Hvilde meer.
 Naar saae du væd mig fliste Sind og Mening
 For nogen Kæmpes Magt, var det saa Thors
 Dg alle dine Guders. — See, dem har jeg
 Til Kamp udæffet Alle — jeg har prøvet
 Hvad de formaae, og med St. Michael,

Min gode Skytsaand, og den høie Christ
 Jeg alle Valhals Guder har betvunget.

Thorgeir.

Du praler, Ungersvend, bevils din Geir!

Gisfur.

Derom kan hele Norden for mig vidne:
 Ved Hjaltets Side har jeg senderknust
 Hvert Afgudstempel og hvert blodigt Altar,
 Som blind Tilbedelse for Nøgaards Guder
 Besudled paa vor Gang med Broderblod;
 Med Ild og Sværd vi har i Lysets Navn
 Udfløjet Afers Billeder af Jorden,
 Og Kulathor har ei havt Magt at frumme
 Et Haar paa vore Hoveder.

Thorgeir.

Bed Valhall!

Det tykkes mig vel fromt af Kulathor,
 At ei han længst for sig Formastelse
 Har ebers frække Pander knust med Mjølner.

Gisfur.

Den Fromhed kommer af at han er død
 Og magtesløs, min Gubbe, og vil du
 Med mine frie Landsmænd længer knæle
 For døde Guder, uden Mand og Kraft,

Saa er I usle Trælle alt i Nanden,
 Og let kan da den første Christendrot
 I Lænker kue en blot dyrisk Kraft,
 Som uden Hjelp fra Nanders store Konge
 Krampagtig slaaer i Mørke for et Blødbælk.

Thorgeir.

Der kommer Thorolf — overtyd nu ham,
 Saa vil jeg dine Ord betænke, Gissur!

Thorolf (Kommer).

Med Guders Fjende
 Raadslaaer du, Thorgeir,
 Mens Thorolf søger
 Dit Raad forgjæves
 Blandt Ddins Kæmper
 I Guders Pal?

Thorgeir.

Seg høve maa og prøve, før jeg dømmes,
 Og, Thorolf, hvad din blinde Fader stær
 Heelt mærkeligt nu tykkes mig. — Jeg gaaer
 Med ham at raadslaae over store Ting.

(gaaer.)

Gissur.

Den vise Gubbe ei, som du, forkastet

Vort hellige Klenod, før han det seer.
 Næk mig din Kæmpehaand nu, stærke Thorolf,
 Og ras ei langer, som en vilb. Bersærk,
 Mod Ven og Landsmand, og den Manders Herre,
 Som dig og Fædrelandet frelse vil!

Thorolf.

Ha tie, Forvorpne!
 Nævn ei dig Landsmand
 Af Frihedesfolket,
 Som du forraader
 Med Balhals Guder
 Til Fjeters Afkom
 Til Dlaf's Munke,
 Troløse Træl!

Gisfur.

Forraader — Træl du nævner mig — ha Thorolf!
 For flige Ord jeg dig til Helved sendte,
 Var ei jeg kommen just, for dig at frelse
 Fra Helved med mit blinde Fædreland.

Thorolf.

Fra Hel du os vil frelse —
 Ved Thor, nu maa til Vatter
 Min Harm sig forvandle.

Gisfur.

See ei for høit, at ei min Gød jeg glemmer,
 Og lærer dig paa Thangbrands Viis hvortunde
 Et Christensværd Bersærker selv kan tæmme,
 Som lee ad Staal og Ild, til Vuen brænder,
 Og Sværdet luer over dem, som Surturs.

Thorolf.

Hvi truer Helten,
 Som ei maa kæmpe?
 Har du forsvoret
 At løfte Sværd,
 Nu vel, saa kjender
 Jeg Christendyden:
 Den fører sikkert
 Til Bænkestraaet
 Og gustne Hel.

Nu maa jeg sværlig dig og Hjalte ynke —
 I var for brave dog til Helas Nov.

Gisfur.

Ynk ikke mig, jeg agter ei at døe
 Paa Bænkestraa, jeg finder vel min Bane
 I anden Kamp — kun her forsøer jeg Striden,
 Hvis ei Nødbørge drager ud mit Sværd,

Med Landsmands Blod jeg nødig det vil plette —
 Men Hjalte kan du ynke, om du vil:
 Hans raske Helteliv du selv har knækket,
 Og vil du Wennen see, af Sorg hentæret,
 Sin Aand udsukke paa det visne Straa,
 Saa fuldbyrd nu dit Bryllup med Aelga,
 Og døe saa paa din tro Fostbroders Liig!

Thorolf.

Ha, visner ei den Tunge,
 Som nævner, hvad min Tanke
 Har gruet for som Drom —
 Saa er det vist, du veed det?
 Han elsker end Aelga?
 Han vover end at gløde
 For Wennens Brud ilen?
 Ha derfor altsaa kom han?
 Derfor han lumst indsniger
 Med hykkelsk Fromheds Dromme
 Sig i den svage Sjæl?
 Ei røve Bruden vil han,
 Nei — stjæle vil han Thorolfs!
 Og hoie Guders Billed
 Af hendes Hjerte ud.

Det var da Sjælevennen,
 Med hvem jeg Blod har blandet,
 Med hvem jeg svoer at døe —
 Nei, han var ingen Christen,
 Den Hjalte, som jeg elskede,
 Var Ven og Gud for tro;
 Men denne — Bee mig, Bee ham!
 Saa boe da alle Nastronds
 Og Niffelheims Uhyrer,
 Saa boer da Ulv og Slange,
 Og Løfes Wdderyngel
 I hver en Christen Sjæl!

Gisfur.

Nei, Thorolf, nei — ved Himmel og ved Helved
 Jeg sværger dyrt — han er dig tro som Guldr
 Han sviger ei, naar Valhals falske Guder
 Med deres Himmel over dig nedstyrte.
 Min Harm har dig robet, hvad han selv
 Maaskee ei seer; men see det, stærke Thorolf!
 Og lær et Christent Hjerte at beundre!
 Selv troer han flukt hiin Ekfros sidste Gnist,
 Om den hans Liv end hemmelig fortærer,
 Og hid han kom kun, for din Rømpaand

Dg din Uslaugas fromme Sjæl at frelse.
 Om ingen Brud i Verden meer han drømmer,
 Alt bærer han Fornægtelsens Gevandt;
 Snart binder selv en hellig Sed hans Tanke
 Til Himlens Dronning — og hans Die seer
 Ei paa en jordiff Dvinde til det brister.

Thorolf.

Bed Thor! en sælsom Tale:
 Han elsker end, og kommer —
 Han kommer og forsager
 Den Elskov, som ham dræber —
 Vil selv de Sjæle frelse,
 Hvis Lykke er hans Dval.
 — Ha, Hjalte! er du vorden
 En Baldur, eller Loke?
 En Mand fra Iyfe Alfheim?
 En Grimthus — eller Gud?

Gisfur.

See om jeg falsk har svoret, brave Thorolf!
 See hvad en ærlig Christenhelt formaaer!
 Dg er det meer, end Balhals Guder mægte,
 Saa ræk os Broderhaand og troe som vi!
 Da Hjalte selv din Bryllupsgjæst skal vorde,

Dg i det frie, frelste Fædreland
 Du seer os aldrig meer. — Forstaae mig, Thorolf!
 Paa Lovberg vente vi dit Brodersvar.

(trykker hans Haand og gaaer.)

Thorolf (aleene.)

Kan Christne meer, end Guder —

Hvo er da deres Herre?

Maa Loke og hans Aftom

I Troløshed dem vige —

Kan selv da høie Aser

Bestaae mod deres Ewig?

— Hvo tyder disse Gaader?

Selv vise Mimer ryster

Nu taus det gamle Hoved;

Nu Odin sidder raadløs

Dg stirrer i hans Brønd.

Ja, Ragnarok er kommen:

I Mørke stande Guder

Paa Idas tause Gletter,

De grunde nu og raadslaae

Om Frelse eller Fald.

Ha kan du falde, høie Asathor!

Kan Himlen briste, kan du synke, Jord!

Gaa er vel Thorolfs sidste Dag nu kommen —
Kom da, du skjulte stærke Horners Gud!
Kom Himbultyr! og sæld da Verdensdommen!
(gaaer.)

Tredie Handling.

(Thinget paa Lovberg; i Baggrunden et høit Fjeld.
Pladsen er omsat med 12 Kampesteene, hvoraf den
største er knuset. I en Fjeldgrotte staaer Thors
Billedstøtte af Steen.)

Runolf Gode med Kolbein, Kalf,
Haldor og flere bevæbnede Hedninger ere
forsamlede.

Runolf.

Det kan jeg lide, Brødre, I er komne
til Thinge med de rette Tunger stebne.
Skal Askurs Børn forsvare Guders Ret,
Maa Tungen være Staal, og Ordet Blodsaar,
Saa det kan trænge gjennem Been og Marv.

Haldor.

Sa rigtig, Runolf, saa er og min Mening:
Har Asgaards Guder man til Thinge stævnet,
Skal deres Fjender føle, at de mødte,
Og at ei gamle Asathor blev hjemme.

Kolbein.

Ret saa! med Nafs Mand og Thangbrands Brødre
Vi ikke kæmpe vil med Kjærlingsnaak.

Kalf.

Men Thorolf har dem sikkert Leide lovet.

Runolf.

Det lammer ei min Arm. Kan han fordrage,
At her i Fred de Balhals Guder trodse,
Og Landets Bise selv bedaare vil
Til sig at lade døbe eller forse —
Bed Asathor! jeg vil ei taale det.

Haldor.

Seg heller ei. Den første Munk, som her
Sin Mund oplader, ofrer jeg til Thor,
Og klover Panden paa her for hans Asyn.

Kolbein.

Mit Sværd er flebet.

En anden Hedning.

Mit kan bide Steen.

Runolf.

De skal fortælle Hel og hendes Sønner,
At de paa Thinge var mod Asgaards Guder.

Kalf.

Mig tykkes dog, vi Freden ei kan bryde,

Som Thorolf dem tilsvøer; selv Guders Tjender
 Vi Tro og Love holde maae.

Runolf.

Ei vi,

Men Thorolf Sligt paa egen Haand har lovet,
 Derfor selv ham jeg her anklage vil
 For Troløshed mod Fædreland og Guder.

Alle de Andre.

Nei, ingen Klage imod Thorolf!

Kalf.

Nei,

Med Odins Børd ei sidder bedre Kæmpe,
 Dg kan han svigte, svigter Asathor.

Halbor.

Men Gissur vi anklage vil og Hjalte:
 Dem er det, som har Munkene hidført.

Kolbein.

Ta dem det er, som Landet vil forraade.

Kalf.

En raff en trofast Helt var Hjalte før,
 De Christne har ham halvt til Munk forvandlet:
 Bleg, fast ukjendelig, han nu gjenkommer
 I sorte Kappe, som en sølsom Drauge,

Dg vil vel her som Thangbrands Skygge spørge;
 Dog — imod ham jeg hæver ei min Haand.

Runolf.

Han er forbandet alt, forviist og frebløs
 Fra den Gang, han sang Smædeqvad mod Freia.

Halbor.

Dg Gislef Hvide er Kong Olafs Frende;
 De vil forraade os til Norrigs Konge,
 Derom er ingen Tvivl, og de maae døe;
 I Nidaros har de paa egen Haand
 Sat alle vore fangne Landsmænds Liv
 Til Pant og Gidsel hos NormannaKonning,
 Til vi er Alle døbte her og christnet.

Ralf.

Var det ei flect, Kong Olaf havde dødsdømt,
 Til Havn for Thangbrand, alle fangne Landsmænd.

Runolf.

Det ei undskylder sig Forræderpagt:
 Min egen Son min Sverting sidder nu
 Blandt Gidslerne hos Olaf; men hans Liv
 Jeg frelser ei ved Landsforræderie
 Og Blodskyld mod de høie Guder.

Kalf.

Stort

Er vel fligt Offer for et Faderhjerter;
 Dog som jeg mærker, Runolf, hader I
 Fast Hjalte meere, end jer Søn I elsker,
 Hvo dømte Hjalte frebløs?

Runolf.

Jeg — med Folket

Og Guberne.

Kalf.

Hvo sendte efter ham

Den lumste Stimand da?

Runolf.

Hans vrede Norn.

Kalf.

Dog Nornen for hans Edelmød er veget:
 Han sin Dødsfiendes Søn har Livet frelst,
 Og uden ham var I nu sønneløs.

Runolf.

Ha bedre, end nu — guderløs at vorde!
 Paany jeg her i høie Gubers Navn;
 Forræderen fordømme maa.

(Gest og Sido Hall nærme sig.)

Haldor.

Hvad seer jeg!

Den gamle Gest og Sido Hall sig vove
Til Lovberg nu.

Runolf,

Med Balhal, Modet voxer

Heelt stærkt hos Thangbrands døtte Venner seer jeg,
Hvad søger Gest og Hall blandt Ddins Mænd?

Sido Hall.

Seg kjender ei den Lov, som her os fjerner,
Hvor frie Mænd raadslaae om Landets Vel;
Er Tro og Tanke meer ei fri paa Island,
Saa er mit Fædreland et Land for Trælle,
Dg bryster sig heelt falsk af Haandens Frihed,
Mens Kanden skjuler sig i Slavebaand.

Gest.

Vi komme vaabenløse, som I see,
Dg stole trygt paa Thingets Fred.

Runolf.

Med Troen

Dg Tankerne det har sin Rigtighed,
Dermed I kan ustraffet trodse Ddin,
Til selv han knuser Eder; men med Gjerning
Dg Mundselv ei: derpaa er Dødsstraf, veed I.

Sido Hall.

Det vide vi; men og, at Dom gaaer forud,

Dg fremfor Alting ærlig Lov og Ret.
 See, derfor tør jeg frit nu Eder spørge:
 Hvor blev den Guddom af, som vore Fædre
 Tilbad i Stenen hist?

(peger paa den sprængte Steen.)

Hvorfor saa tause?

See, det kan jeg fortælle Eder, Landsmænd!
 — Idag det skæder ei, om I det mindes —
 I denne Steen tilbad vi Landets Skytsaad,
 Da Biskop Fredrik kom, os at omvende,
 Den stærke Kobran stoled hjæk paa Stenen,
 Dg troede, den var stærkere end Bispen;
 Men Bispen læste over den — da brast den
 Dg Kobran søgte sig en bedre Skytsaad.

(Mumlen blandt Hedningerne.)

R u n o l f.

En Seidmand Biskop Fredrik var, som Stefner,
 Dg Thangbrand, med forkoglet Bog og Sværd,
 Derfor vi jog dem og af Landet ud,
 Men vil du Underværker os fortælle,
 Hvi nævner du os Galldre - Hedn ei,
 Dg Tjærin? de har Odins Magt os vlist.

S i d o H a l l.

Men Tjærin brændte sig, og blev til Patter,

Dg Gallbre = Hedra fik kun Bugt med Hesten's
 Men krummed ei den bjærve Præst et Haar.
 See, det har oplædt Hjerterne paa os To,
 For Svatta = Naens Daab borttog vor Blindhed.
 Har du ei bedre Vidnesbyrd for Odins
 Dg Valhals Overmagt, end dem du nævned,
 Saa var du flog, hvis taus du gik fra Thinge,
 Dg tænkte paa, hvad der er bedst at troe.

Kolbein.

Ha, til en Smædesang I vil nok dandse,
 Dg komme derfor uden Pantser hid;
 Dermed kan vi maaskee forlyste Jer.

Gæst.

Har du forglemt hvordan det gik Ulf Barde
 Dg den mundkaade Beturlibi = Skjald?
 De synge aldrig Smædesange meer,
 Saalidt som Skjæggebjørn med sine Røpper
 Sig reiser meer fra Heinsholts grønne Val.

Runolf.

I ei forgjæves skal os minde om
 Hvormeget Blod her flød for Valhals Guder
 I Thangbrands Tid; det høynes skal med Blod,
 Saa sandt som Thor har end Staa'handfæen paa,
 Dg har ei Mjølner tabt i Jettekampen.

Kalf.

Der kommer Thorolf nu med sine Gæster =
 Hold Fred paa Thinget, Runolf! han er væbnet, ?
 Og ingen Landsmand rører sig mod ham.

(Thorolf kommer med Hjalte og Gissur; efter dem følger Thor mod og 5 andre Christenpræster med 2 Kors og Røgelsekar i Hænderne. Enkelte døbte Islændere stille sig ved Gest's og Hall's Side. Mange Hedninger strømme til og opfyldte Pladsen.)

Christenpræsterne (synge.)

Fredsommelig vi gange
 Og tale Frelsens Ord;
 Men giftig Mørkets Slange
 Om Lysets Vej sig snoer.
 Til Kamp er Fienden rede
 Før Ordet er udsagt;
 Men Herren er tilstede,
 Og stor er Lysets Magt.

Runolf.

Ha, hobe de med Trolddomsfange her
 At hobe vore Sværd? og vil de Luften
 Forgifte os med Røgelse og Toner
 Fra Muspelheim? — Nei, her skal Sværd kun Klinge

Dg Munkeblodet ryge nu for Thor —
Til Rastrond med Førraderne!

Flere Hedninger.

Til Hela

Med Christenpræsterne!

Thorolf (drager sit Sværd.)

Nei, ved Forsøte!

I Thingets Fæd ei bryde skal — tilbage!
Her Baldurs Datter æfter Fæd og Retfærd:
Ei Balhals Guder høvnes vil med Sviig,
Dg her selv Guders Sjender frit tør tale;
Men for hvert Ord de skal til Regnskab stande,
Det sværger jeg Jer til ved Asathor.

Munolf.

Nei, døe Førraderne!

Flere Stemmer.

Døe Dlaf's Præster!

Thorolf.

Her værger jeg dem med mit Blod idag,
Imorgen selv jeg sender dem til Hela,
Hvis ei de flye, naar Leidens Tid er ude.

(Hedningerne trække sig tilbage med Mumlen.)

Thorgeir.

Nu rolig, Landsmand! jeg er Lovens Hævder —

Gyn byder Fred paa Thing, og Bidar Taushed —
 Frit tale Gissur nu og Hjalte!

Mange Stemmer.

Stille!

Runolf (affidee.)

Ha, lad dem tale da! mit Svar er rede.

(Læner sig til Sværdet.)

Gissur.

Saa hører mig nu, Landsmænd! fra Kong Olaf
 I Nidaros vi bringer Fred og Hilsen;
 Men evig Fred og Salighed vi bringe
 Med Korset fra den store Kongers Konge — —

Haldor.

Han maa ei tale; han er Olafs Frende.

Runolf.

Han vil forraade Islands Frihed.

Gissur.

Styrt mig

I dybest Helved ned, hvis sig en Tanke
 Jeg ikke hader værre selv end Satan!
 Før jeg hver Jordens Drot undsige vil,
 Og Olaf med, var han min egen Broder,
 Før Islands Frihed jeg forraade skal.
 Mit høie Frendskab huer mig saa lidet,

At selv jeg ønskede det var Trællebod,
 Som randt i Gissurs Karer, var en Draabe
 Af Herberggift deri —

Hegle.

Han er os tro.

Andre.

Han holder ei med Olaf.

Thorgeir.

Sael kun, Gissur!

Gissur.

Just Islands Frihed er det, mig hidkalder:
 See, derfor trostlig Liv og Blod jeg vover,
 Ja frygter selv Forradernavnet ei.
 Jeg troede ogsaa fordem, vi var frie,
 Fordi ei Drot, men Love her kun herfke;
 Men da jeg saae en kristen Træl i Lænker,
 Og søled, han var friere end jeg.
 De Guder, som jeg knæled for, han trodsed,
 Og Afathor ei mægted ham at rokke,
 Den gustne Helas Skræk hans Sjæl ei naaede,
 Skjøndt han paa Bankestraae opgav sin Aand;
 Men over Jord, og over Balhal selv
 Han fri og frelst fra Grav og Lænker saae;
 Ja om den Verden sank, hvori han stod,

Med alle sine Trælle, sine Herrer,
 Og dem, som stolt om ydre Frihed drømte —
 Hans Land forgik dog ei; thi den var fri,
 Og Grunden, som den bygged paa, var evig.
 See, de nne Frihed kjender jeg nu ogsaa;
 Men den var skjult for eders Guder selv:
 For Surturs Luesværd jo Ddin Fjælv
 Og for sin Død i Fenrisulvens Strube;
 For Midgaardsormens Gift var Thor ei fri —
 Og see, hvad eders Korner længst beslatted,
 Er alt i Verden aandeligt fuldbragt:
 See, fri for hine Guders Magt, som faldt,
 Fri for Uhyrerne, som de bekæmped,
 Staaer paa den nye frelste Jord jeg her,
 Og raaber: Landsmand! vorder fri som jeg!
 Troer paa den Gud, som over Balhal seired!
 Selv over Kornerne hans Billie hersker,
 Og den er evig fri, der vil som han.

Nogle Hovdinger.

En sølsom Tale!

Andre.

Gudsbespottelig!

Vil Ingen mod ham tale?

Thorolf (affides.)

Sa de tie.

De Vise, som paa Tale sig forstaae.

Du tier ogsaa Thorgeir?

Thorgeir (sagte)

Sa, men tænker.

Thorolf (sagte.)

Ha, vogt dig, Gamle, hvad du tænker paa!

(høit.)

Din Tale skal os ei forvilde, Gissur!

Er du end skaaret godt for Tungebaand.

Med Frihedsordet vil du daare os:

Du veed, det klinger herligt i vort Øre;

Men Christentrællens Frihed vi foragte,

Om end han drømte selv, han var en Gud.

Hvo siger, det er feet, som du forkynder?

Vi har ei seet det, troe det heller aldrig;

For os end denne Verden ei forgif,

Dg først med den kan Balhals Guder falde.

Gissur.

Det Hjalte bedre kan, end jeg forklare;

Men jeg tør sætte Liv og Blod derpaa.

Hjalte (træder frem.)

I Kandens Rige Anden det har seet,

Der kan forgaae, hvad legemligt her stander,

Dg at det saa er feet, har Eysets Kand

Og alle Wanders store Konge sagt os,
 I Helligdommens Bog, som hid vi bringe,
 Det skrevet staaer af dem, som det har seet,
 Og salige er de, som saae og troede,
 Meer salig dog hvo troede, men ei saae.
 Dog uden Bidneshyrd er ei vor Tale:
 De fromme Mænd, jeg hid har bragt, skal klart
 Og underfuldt oplyse eders Hjerter.
 Alt Underværkerne, som her er skeete
 Med Fredrik og med Thangbrand, har Jer viist,
 At store Kraft er i en Christens Død,
 End alle eders Guders Magt tilsammen —

R u n o l f.

Han spotter Guberne, han er forbandet,
 Fordømt er han forlangst — nu skal han døe.

T h o r o l f (løfter sit Sværd.)

Her har han Fred, skjøndt selv jeg maa forbande
 Fordømme selv hvert Ord, han siger —

T h o r g e i r og K l e r e.

Stille!

H j a l t e

(Kaster sit Sværd fra sig.)

See, Landsmænd, selv mit Sværd jeg kaster hen,
 Nu kan I myrde mig, hvis Herren vil;

Men dog mit sidste Ord hans Navn skal prise,
 Hvad her vi bede om, er Fred for dem,
 Som Sjælens Salighed og Fred forkynde,
 Og Frihed for Enhver, som under Korset
 Her Mandens store Frihed vil annamme,
 Mit Liv I gjerne for min Tro maae tage,
 Naar med mit Blod jeg kan besegle tro
 Den Sandhed, jeg forkynder — myrd mig, Brødre!
 Men doer jeg salig — troer da I som jeg!
 Og lev evindeligt i Lysets Rige!

Nogle Sedninger.

Forunderligt!

Andre.

Lar de selv døe derpaa?

Thorolf.

For Valhals Guder høer jeg ogsaa gjerne,
 Naar Nøden kræver det; lad ei sliq Tale
 Forvilbe Eder, Landsmænd!

Runolf.

Lad os tage
 Paa Ordet dem, og see om ei de prale!
 (farer ind paa Hjalte.)

Thorolf

(Slaaer ham Sværdet af Haanden.)

Her har de Fred; Hvo her et Haar dem krummer
 Jeg sende skal til Nastrond.

Thorgeir.

Rolig Børn!

Om Hjaltes Forslag vi vi nu raadslaae,
 Og vil mig Landets Bise det betroe,
 Vil høre Norner Wiisdom mig indgive,
 Jeg haaber Loven, vel udfindes skal,
 Som kan os Alle Liv og Frihed værne.

Mange Hedninger og Christne.

Ja, Thorgeirs Lov skal gjelde.

Andre,

Han er visest

Af Landets Fædre.

Thorolf.

Vel, hans Lov skal gjelde,

Hvis høre Norner ham indgiver den;
 Imorgen vil vi den paa Lovberg høre —
 Til den fuldbyrdet er, har disse Fred.

De fleste Tilstædeværende
 (række Hænderne i Beiret.)

Velan, saa være det!

Thorgeir.

De fleste Stemmer

Har dette afgjort. Oplost er nu Thinget —

Nu gange Hver til Sit!

Et Tilbud (kommer.)

See, Landsmand, See!

Det hele Land i Flamme skal opgaae —

Har I ei hørt det?

Thorolf.

Tael, hvad er paa Tærde?

Budet.

I Olves rase

Ugrundens Magter —

Jeg mødte Dvinder

Som veeg og hylede,

Jeg mødte Kæmper,

Uf Rædsel blege —

Jeg mødte Gubber,

Med brændte Lokker,

Som freg af Dval —

Og Flamme saae jeg

Uf Jorden stige,

Fra Nastronds Huler

De frovblaae Luer

Mod Himlen spilled

Med hebe Damp.

Mange Hedninger.

Bee, Bee os! brænder

Alt under Foden

Os Jorden nu!

R u n o l f.

Det er ei Under

At Guder vredes

Dg Jorden brænder

Hvor Christentungen

Vi ei udreue,

Som giftig hvisled

Mod Balaffjalf.

Snart brister Himlen

Dg brat os knuser,

Fordi vi horte

De frække Taler,

Dg ei dem standsed

Med Sværd og Blod.

Kun Blod nu slukker

De vilde Flammer —

Døe hver Forræder!

Døe Døds Trælle!

Flere Stemmer.

Ha, myrd dem, myrd dem!

Andre.

Styrt dem til Hel!

Gisfur (drager sit Sværd.)

Til Dødskamp styrk mig nu, St. Michael!

Hjalte (knæler.)

Nei heed nu, Gisfur! beder, fromme Brødre!

Nu er det Tid for Frelseren at døe.

(Sido Hall, Gest og flere Christne klynge sig sammen mod de fremtrængende Hedninger.)

Thorolf

(stanser Runolf og hans Tilhængere.)

Tilbage Landemænd! eller I er dødsens.

(Uroe mellem Folket.)

Christenpræsterne

(singe knælende.)

Christ, lad dit Lys dem kjende,

Om Verden saa forgaer!

Skal saa den Klippe brænde,

Hvorpaa din Tjener staaer,

Hedningerne.

Myrd, myrd dem!

Thorolf.

— Ekte!

Min Sjæl du frister:

Sa vel maae Guder

Til Brede vækkes

Og Jorden flamme

Bed lige Toner.

— Die stille Munke!

Bort, Landsmand, bort!

Vil Valhals Guder

Med Blod forsones,

Blodofret vælge

Vi blandt os selv!

Forbrydere vi vil fra Klippen styrte

I Flammerne, saa slukkes de —

Runnolf.

Nei visse

Er vore Offere, de skal nedstyrtes.

Flere Stemmer.

Sa de maae ofres

Til Valhals Havn.

Thorolf.

Nei Meened standser

Ei Valhals Brede;

Sag Fred tilsoer dem,

Maa Eeden holde,
 Skal selv mod Guder
 Jeg kæmpe nu.

(driver Hunolf og hans Tilhængere bort og faaer
 flere af dem.)

Christenpræsterne (synge.)

Lad ei Mørket Seier vinde!
 Vær os nær, du Hyrde god!
 Døde væk, giv Lys de Blinde!
 Frels fra Ulven Hjordens Blod!

Thorolf.

(som har tilbagedrevet Hedningerne.)

Ha, Blod det kosted! —

Gaaer nu — I har Fred,
 Men vækker ei min Harm med eders Sange!

Hjalte (omfavner ham.)

O Thorolf, jeg mit Liv dig skal befale;
 Kun for din Skyld jeg ønsked Døden ei.

Gisfur.

Ei Martyrdøden undte du os, Thorolf!
 Fra Landsmands Blod befried du min Haand,
 Derfor jeg nu fra evig Død, om muligt,
 Skal dig befrie.

Thormod.

Christ signe dig, vor Kæmpe!

Thorolf.

Ha tie — for denne Daad mig Ddin hader.

Tilgiv mig, Balhal! Ven og Fed det gjaldt —

Seg maatte frelse dem, om Lidfjals faldt.

(gaaer.)

Hjalte.

Tak Christ! for Frelsen du hans Sjæl oplader.

(de gaae Alle.)

(Dsvifs Bolig ved Lovberg.)

Dsvif og Kslauga.

Dsvif.

Leed mig endnu engang i Solen hen,

Min tro Kslauga! nu jeg rolig alt

Den nye Dag kan skimte i min Nat;

Thi Sjælens Bindhed har med hellig Daad

Den fromme Christenpræst mig nu borttaget.

Hav Tak! — her vil jeg døe. — Snart kommer du

Min Søn, min Thorolf! — med din fromme Ven

Du taus og stille gaaer paa vilde Sti,

Og grunder mørk paa hvad der komme skal.

Et vigtigt Ord jeg har dig end at sige —
 Iys, komme de Aulauga?

Aulauga.

Ei endnu;

Men Thinget er alt opløst siger man.
 Snart kan de komme. Al, hvi ængstes jeg
 Saa underligt for Timen, som nu kommer?
 Og hvor er nu mit Mod, mit hoi Haab?

Dsvif.

Gra ikke, fromme Barn, i hvad der skeer!
 Hvo nye Jord og Himmel frelst vil skee,
 Ei have maa, flod Verden end i Lue.

Aulauga.

Al, har du hørt det? Gamle!

I Blæs brænder Jorden

I svovlblaae Afgrundsflammer,

Mens Dvins Præster samles

Og ætse blodigt Offer

Til brede Gubers Havn.

Dsvif.

Afgrundens Magter er det,

Som nu mod Lyset rase

Og vække Mørkets Søner

Til unaturlig Kamp.

Forblindet og forvildet,
 Skal Broder staae mod Broder,
 Og Vennen imod Ven.
 Men store Kat skal spindes
 Jeg har alt Dagen Himtet,
 Og jeg har Scier vundet
 Foruden Kamp og Blod.

Dog — skal i Blod nu over Fædrelandet
 Den nye Sol opstaae? — min Søn, min Søn!
 Det maa din Røst mig i min Dødsstund sige.

Uslauga.

Af, Rødselslyner seer du,
 Og Bee, de vil opfyldes —
 For Ven og Brudgom gruer
 Nær Lyset selv min Sjæl.
 Vel har den fromme Hjalte
 Med helligt Tegn indviet
 Uslauga til den Himmel,
 Som underfuld opstiger
 Af falske Guders Kat;
 Men af, dens Lys er Mærke,
 Dens Salighed er Smerte,
 Saalænge end min Thorolf

Staaer mørk, med Sværdet hævet,
 For Valhals store Grav.

Dsvif,

De komme —

Uslauga.

Sa de komme.

Dsvif (folder sine Hænder.)

Læg nu Fred

I mine sidste Ord, du Grelsens Mand!

Og lad mig gaae med Fred herfra!

(Hjalte kommer med Thorolf, som bliver staaende
 taus og mørk ved Døren.)

Uslauga.

Min Thorolf!

Dsvif.

Min Søn, min Geneste!

Hjalte.

Nu er han vores;

Sa løn ham med din Kjerlighed, Uslauga!

Beslign ham, fromme Dsvif! han er vores:

Mit Liv har Wennen frelst, med mine Brødre;

Mod Valhals Guder selv han for os frede.

Nu sidste Kamp taus med sig selv han kæmper,

Derfor han Livets Seierskrands Fal vinde —
 Aslauga, før ham til vor Salighed!

Dødf.

Gaa er du frelst, min Son!

Aslauga.

Christ være lovet!

Thorolf.

Ak, Fader, Fader!

Ak, Brud, Fortabte!

Det Navn, du nævned,

Til Jord mig knuger;

Ha, brat løsriver

Det Son fra Fader,

Og Brud fra Brudgom,

Og Ven fra Ven. —

Aslauga, Hjalte!

Fostbroder, Brud!

Du gamle Fader!

Hver Sjæl, jeg elsker,

Har mig forladt.

Ve mig, Ve Eder!

Så nu jeg veed det —

Seg er ei ebers

I var ei mine;

Vi er adskilte

I Evighed.

Selv Valhals Guder

Mig har forbandet,

Og deres Kæmpe

Til Rastronds Huler

Og Dval fordømt —

Døviv.

Bee, Sammersstemme!

Er det min Thorolf,

Min Søn, som klager

I Kæmpeval?

Thorolf.

Nei, Fader, nei, din Søn ei kalb mig mess!

Om end du Hjertet knuser i mit Bryst —

Knust er jo 'alt dit lyse Folkvang, Freia!

Og sønderknust den Sjæl, som dig tilbad,

De, som jeg elsked høiest, har nebrevet

Min høie Himmel og min Fjønne Jord —

At Fader, sønneløs du nu maa døe:

Da du fra Valhals Guder dig løstrev,

Du sønderbrød hvert helligt Baand paa Jordens

Du har ei Søn, jeg har ei Fader meer,

Fortabt er Bruden, og fortabt er Vennen,

De høie Guder selv har mig forladt,
Dg eene staaer jeg i min Dval tilbage.

Uslauga.

D, Thorolf! dybe store Kæmpesjæl!
Fra dig ei Evigheben mig læsriver,
Udbrist dig ikke af min Arm!

Hjalte.

Min Thorolf!

Meer trofast Ven har ingen Sjæl i Verden,
Dg see, en Lysets Engel er din Brud —
D, gjerne Eder jeg mit Liv hengav!

Thorolf.

Jeg troer dig, Hjalte!
Uslaugas Brudgom
Du med Uslauga
Dit Liv kan give:
Ja, du har seet det,
En Lysalf var hun,
Du var det ogsaa —
I var nedfaldne
Fra høie Alfheim,
To Lysets Kander,
I Thorolfs Mørke —
— Dg dog forgaae I.

Dg dog I bringe

Mig Nastronds Dval.

Hjalte.

Hei Ben, fra den jeg vil din Sjæl ubløse —

Uslauga.

D her ham, troe ham, Thorolf! følg ham med mig

Til Saligheden over Valastjalf!

D, Thorolf! see det — —

Thorolf (affides.)

Ja, hun maa ham elske,

Hun maa ham følge, om saa Hel ham savner.

(høit.)

Hvad skal jeg see? Din Salighed og Hjaltes?

Jeg seer den — og forgaær i Afgrundsflammer;

Fra Muspel kommer Lyset jo og Ilden,

Som Verden skal fortære — ja jeg seer det.

Dsvif.

Min Søn, min Søn! min sidste Time kommer,

Lad mig velsigne dig og bede for dig!

Thorolf.

Min Kalk skal fyldes,

Dg overstrømme

Uf Udderdriften.

See, See dig, Fader!

Fortabte Fader!

Til Hel du synker,

Dg kan ei frelles;

Jeg kan ei kjøbe

Din Sjæl tilbage,

Selv ei med Blodet

Af Sønnens Hjerte,

Som du har knust.

Den, du velsigner,

Er nu forbandet —

Forband mig heller!

Saa faaer jeg Kraft —

(Døvis synker bleg tilbage.)

Als laug.

O Thorolf, Thorolf!

See Gubben blegner,

Hans Hjerte brister —

Hvad har du sagt?

— Tilgiv ham, Fader!

(omfavner Døvis Ans.)

Hjalte.

Tilgiv, velsign ham!

Han er din Søn.

Thorolf.

Til Døden selv min Kjærlighed mig qvæler,
 Og Blodets Stemme skriger i min Sjæl —
 Ha, det er ogsaa kun en Drem — faer hen!
 Faer hen, mit Haab om Valhals Vandefamfund!
 Faer hen, min Tro paa Glæde her og hist!
 Belsignelsen af Verden er ublættet:
 Ei Fader havde jeg, ei Brud, ei Ven —
 Og eene jeg til Dvins Gal skal vandre,
 Hvis ei til Nastrond alt jeg er fordømt.
 — Nu vel, saa kom igjen, min Kæmpestyrke!
 Ræk mig din Haand nu, høie Asathor!
 Og see, fra Kæmpehertet jeg løsriver
 Svad Jorden skændte mig — men Nastrond tog.
(vil bort.)

Kslauga.

O Thorolf, Thorolf! — Frels os, fromme Hjalte!
 — Hjalte (holder ham tilbage.)
 Bortriv dig ei i Dval fra Ven og Brud,
 Og Faderen, som døende udstrækker
 Sin Arm mod dig —

Thorolf (med dæmpet Smerte.)

Fromme Hjalte, ja
 Gaa from som du er ei den vilde Thorolf.

Derfor maa han Aslaugas Afsyn flue;
Men Fadermorder skal jeg dog ei vorde —

(styrter sig for Osvis's Fot.)

Vel sign mig, Fader! — Balhals Guder vil
Ei derfor grummere din Søn forbande,
Forbandet har mig Freia alt og Balbur.

Osvis (hæver sit Hoved.)

Jeg hører Stemmer
Fra Morkets Rige.
I Gudernatten
Nu Ulven tuder
Og Løke leer.
Lys, lys, Alfader!
Nu gjennem Mulmet!
Send Frelsens Balbur
Her ned og frels ham!
Jeg kan ei meer.

(synker tilbage og dør.)

Aslauga,

Hjelp, fromme Balbur!
Ei meer han aander —

Hjalte.

Han er hos Christ.

Thorolf.

Beed, Beed dig, Fader!

Til Hel du farer,

Jeg kan ei sperre

Dig Slangehallen —

Du har den sprængt.

— Brist nu, hvert Sjølebaand! flam høit nu, Afgrund!

Bliv Storm, o Vind! knug Havet, gamle Dru!

Gjæe høit nu, Garm! og krig vor Liigsang, Dru!

Eodbrune Hane galer under Jord,

Løs Kenris er, og Helas Sønnen vakke —

Ryft nu din gyldne Kam, du Valhals Stridsfugl!

Dg vak Hørfaders Helte — det er Kamptid.

(styrter bort.)

Uslauga (ved Døds Liig.)

Beed for os i din Himmel, Fader!

Hjalte.

Beed,

At Herren mægtig selv sit Værk fuldender!

Uslauga.

Beed, Fader, for min Thorolfs Salighed!

Fjerde Handling.

(En Klippehule ved Havet. Aften.)

Gissur med Sido Hall, Gest og flere
døgte Islændere ere forsamlede, Alle med
Baaben.

Hall.

Veed alle døgte Landsmand her Beskeed?
Er Baaben til dem uddeelt?

Gissur.

Naaf det gaaer

Med Bøbningen; min Søsters djarve Asgrim,
Og Hjaltes Svoger Stegge er alt komne
Med alle brave Frender os til Hjelp.

Hall.

Men hvad gjer Hjalte?

Gissur.

Han er ikke med

I dette Raad, dertil vi og kun gribe
I Nødsfald, naar hvert Fredens Baaben svigter.

Men synker Island i sin Nat tilbage,
 Og ruste sig nu Balhals mørke Kæmper,
 Ei Korsets Helte de foragte skal,
 Og troe, at Ordet's Glavind ei kan ramme.

Hall.

Høit maa jeg prise dig, min raske Helt!
 Om end vi nu skal Alle med dig falde;
 Skal Frelsens store Kors paa Klippegrund
 Her fæste Rod, maa det et Staa Kors være,
 Til skarpe Od dets Rod maa hærbes.

Gisfur.

Vel,

Sligt Kors hver Christenhelt har i sit Sværd,
 Og her vi kan det ei i Balgen gemme.
 Jeg kjender mine brave Landsmænd, seer I,
 Et Folk som vi, fra Fædre stammet ned,
 Som habed fremmed Lov og fremmed Løng,
 Og før landslygtig mod Tispolen bygged
 Paa Heklas Afgrund, mellem Tis og Klammer,
 End taalte Hersteraag og fremmed Lov —
 Et saadant Folk har arvet Trods og Had
 Mod alle Love, og selv Himlens Lov
 Maa her med Staal grundfæstes.

Gest.

Bib St. Christof!

Hiin gamle Troes, hiint Arvehad mod Evang
 Vi selv som Christne jo hver Dag fornemme;
 Hvad Under, om vor vilde Hedningbroder
 Sin Frihed sætter i sin stærke Arm,
 Og troer, at Land og Folk sig frit kan prise,
 Hvor Loven skrives med det længste Sværd,
 Hvor Mord med Selvhavn og med Mord betales,
 Og Thingets Fred tit kjøbes maa med Blod.
 Men derfor just heelt slet det huer mig,
 At lønlig her i Mørke vi os ruste;
 Vil bedre Tro og Lov vi Landet give,
 Selv først vi lyde Fredens store Lov,
 Og vise Troen i vor Gjerning!

Gislar.

Gamle,

Jeg vilde troe dig, og selv Sværdet kaste,
 Var ei jeg fød paa disse Klipper selv
 Og kjendte Klippehjerterne omkring mig,
 Som i mit eget Bryst jeg kjender det.
 Den stærke Thangbrand høied ei min Sjæl,
 Før stærkere St. Michael jeg saae
 I Dragekampen; han først lærte mig

For Himmelbarnet stibe Kna at boie —

(viser dem sit Skjold.)

See, han min Skjtsaand er, og paa hans Vitt
 Mod Midgaardsdragen, som mod Balhals Djevle
 Med Landse, som med Ord, jeg kæmpe maa.

Geft.

Kan Christentro og Frihed da fremtvinges?
 Modsiges du ei selv dig i din Daad?

Gisfur.

Selv hader jeg hder Svang som Helved — ja,
 Og daarlig tykkes mig den Kæmpes Tid,
 Som vilde plante Fredens Træ i Blod
 Og Frihedsbanneret paa Sværdet fæste;
 Men mellem Mordere selv Fredens Engel
 Med Pantser vandre maa, og skarpe Tern
 Maa haarbe frosne Klippegrund her aabne,
 Skal Stormen ei den ædle Sæd bortveire.

Hall.

Støvberge er en Gjelsten ei formeent;
 Meer er jo heller ei vor Ngt.

Gisfur.

Naar Kampen

Os væbnet seer, han giver sig dog Tid,
 Og hører et Par Ord, før vildt han svarer

Med Asathor, og vore Pander knuser,
 Dog jeg vil haabe, Thorgeir stifter Fred,
 Og Hjalte maa den vilde Thorolf tamme,
 Skjøndt mellem dem sig et Uhyre reiser,
 Som værre er, end Fenriulven var
 For Odin og Einberierne. — Gaaer nu
 Fuldbringer Bøbningen! — Jeg maa til Thorgeir;
 Han veier Fødelandets Skjæbne nu.

(løfter sit Sværd.)

Maa skee vort Staalkors Mjølner kan oppveie,
 Høll.
 Velan, det store Lod nu kastes. — Kom!
 (de gaae.)

(Thorgeirs Bolig.)

Thorgeir og Hjalte.

Thorgeir.

Den blinde Døvis død som Christen altsaa?
 Hm, mærkeligt! — og selv Aslauga forset?

Hjalte.

Ja, hos den Døde sidder hun nu stille,
 Til evigt Liv indviet; grumt forladt
 Af vilde Brudgom, venter hun dog Dagen

Paa denne Mørkets Nat, og den skal komme,
 Du søger ogsaa Lyset, vise Thorgeir!
 Og ei forgjæves du nu hid mig kalder,
 Mens dine Troesforbandte raadslaae om
 Vor Undergang, og selv min Thorolf tager
 Den Haand tilbage, som vor Fred beskytted.
 Ved Blod af knuste Mennesker han nu
 Med Odins Præster Korsets Magt vil standse.

Thorgeir.

Det er Forbrydere, dødsdømte alt,
 Og deres Blod maa Flammerne udslukke,
 Som true at fortære Landet.

Hjalte.

Vel!

Retfærdig troer jeg blinde Hedning end;
 Men eders Retfærd skal til Himlen strige,
 Vil Korneris Sendebud paa Gpyd I løfte
 Og styrte vildt i Verdensflammen ind
 Dem, som de gyldne Tavler maae frembære,
 Og læse Verdens Dom og Guderis Fald
 I Runerne, som skjult Alfader risted.

Thorgeir.

Kun Jettens Afkom bringer os sig Dom,
 Og den, som Mennesker og Guder ængster,

Til Epyd og Ild, som Gulveig er forbramt.
 Ei for at søge Lys jeg hid dig kaldte;
 Men for at give Lys dig i din Blindhed.
 Seer du da ei, at hvis du dvaler her
 Til næste Morgen, vil, som hist i Olves,
 Sordskorpen briste, som i denne Nat
 Fortares lønlig under dig og Korset?
 Flye Afgrundsflammen, vrede Guder tændte
 I Menneskenes Bryst som i Naturens,
 Før den med dine Munke dig opsluger.
 Seg haabed selv idag, en Fred var mulig
 Smellem Christ og Odin — det var Drøm:
 Det Stridige maa evig sig adskille,
 Med ingen Tothun slutte Guder Fred.

Hjalte.

Fred med det Onde, Forbund med det Falske
 Du aldrig slutte skal, min vise Gubbe,
 Har ogsaa Balhals Guder dig det lært
 I Syndefaldet, de med Verden delte;
 I Fettesfred paa Jord de selv jo glemte
 Den Himmel, hvori de tilbedes vilde:
 Af Jordens Lyst fortryllet, de nedsaak,
 Som svage Asters Børn, i Fettes Havn,
 Dg tabte Tavlerne med Hjolners Runer.

Thorgeir.

Ei meer blandt Jetter Aser skal forvilbes
 Og taarne Asgaards Hal paa dunkle Jord,
 Den Viisdom vi behøve ei at lære.
 Paa giftigt Kjøb af Ymer aldrig meer
 Skal Guders Throne bygges: fast staaer Valhal
 I Himlen bygt, ved Mimers Raad grundfæstet.
 Nu Ifings Afgrund aldrig meer udfylbes;
 Til Jettefred nu Odin er for viis.
 Og har end Jetter Afers Et opvakt,
 Har end vi Spor af Mørkets Grundstof i os,
 Fra høie Guder kom dog Liv og Mand,
 Og ei med Guders Fjender Fred vi slutte.

Hjalte.

Ei heller med Alfaders Sendebud?
 Ei heller med Nødvendighedens Korner?
 Slut Fred med ham, som Tidens Guder dømte,
 Da Odin selv med Loke blanded Blod
 I Tidens Fødsel! — husk, de er Fostbrødre
 Og maae forgaae tilsammen; men den skjulte
 Den stærke Gud, som over Korner raader,
 Har faldne Guders Undergang bestemt
 For Verdens Grundvold lagdes.

Thorgeir.

Først med Verdens

De kan forgaae i Clementers Strid,
 Naar Surturflammen Jord og Himmel brænder,
 Sjatte.

S, vise Thorgeir, seer du da ei grânt,
 At legemligt ei Mandens Ord skal tolkes?
 Engang vel ogsaa det opfyldes skal,
 Hvad ogsaa undersøgt er os bebudet:
 Engang skal Tiden, som dens Gud er nu,
 Og Jorden, som den falske Himmel, styrtes;
 Men her Lysriget først grundfæstes maa,
 Som straalet skal paa Verdens store Grav,
 Og ei forgaae i Clementers Flamme.

Thorgeir (grundende.)

Kan Tidens Gud da forgaae før Tiden?
 Og har du læst i høie Horners Skjold,
 Hvad der er skjult for vise Mimers Dief?

Sjatte.

Det seer jeg i det Lys, som I bekæmpede,
 Og som I blindt nu slutte vil med Blod.
 Ei Odin saae det med sit laante Syn;
 Lemlæstet stod han, blind med al sin Visdom;
 Og see, hans Kraft med Diets Blod ubrændt;

Da Valhals lyse Bogter var forsvundet,
 Da Balbur sank, kom Gubers Skumring alt:
 Blindt Ufer selv har deres Fald fremfjyndet;
 Selv var de Tidens Børn, og Guderkræften,
 Den laante, selv de dræbte og hengav:
 Genarmet stod jo Tyr, og sværdløs Frei,
 For Ufers Hævn faldt Hødur i sit Blod;
 Men hvad Alfader skrev paa Horners Skjold,
 Hvad dybt hans tabte gyldne Tavler skjulte,
 Det ahned Odin kun, da Hel han gjæstede,
 Og saae hvor Banken rede stod til Sønnen,
 Det ahned Balbur kun i Dedens Dromme,
 Det Bola quod i Gubers mørke Sal:
 En Større end den Største komme skal,
 Hans Navn hun nævneb ei; men Valhal skjald,
 Naar hun det tænkte. — See, nu er han kommen,
 Den Større end den Største — ved hans Navn
 Nu Valhals sidste Piller skal nedstyrte,
 Skal den saa knuses selv, som det udsiger.

Thorgeir.

Drag bort i Fred, vidunderlige Ungling!
 Dit Komme mig forfarer, og dit Blod
 Vil falde tungt paa mine Landsmands Tøser,

Om selv du end os nøder til at sælde
Din Dødsdom nu.

Hjalte.

Dom, og fuldbøyd med Blod
Den Dom, som Mørket over mig nu sælde!
Jeg bæver ei, og ei med evig Død
Forbarmeren den Blindes Daad vil straffe:
Selv af mit Blod udstømme Lys og Fred!

Chorgeir.

Du vil ei flye? du gruor ei for Hel?
Du agter selv ei Livet at forsvare?
Vil som et Offer dig hengive selv
For Sværmertroen, du os bringer?

Hjalte.

Livet

Er ei saa stort et Offer, som du troer,
For den, som her har intet Stort at tabe,
Men Alt at vinde hist. Dog ei blot jeg,
De fromme Brødre selv, som hid jeg bragte,
Frimodig nu til Døden sig berede;
Hør — nu for hine Sjæle kun de bede,
Som raadslaae blindt om deres Undergang.

(En Choral høres.)

Thorgeir.

Forunderligt! hvor faae den Kraft I fra?
 Hvor kan et Blændværk G. las Ræd'el tvinge?
 Og rustet sig din Vaabenbroder, veed jeg,
 Og alle døbte Landsmænd her ham følge;
 Kun du og Præsterne gaae vaabenløse
 Iblandt os end.

Hjalte.

Hvis Giesur rustet sig,

Saa er det for at døe med mig for Korslet,
 Om end sin gamle Tro han deri følger,
 At kun med Sværd i Haand han falde vil,
 Forbrydere I ofre Valhals Guder,
 For Korslets Herre ofre vi os selv;
 Hvis Offer er nu størst, min vise Gubbe?
 Den Større end den Største Livet frelser
 I Eghed, naar ham vi ofre det.

Thorgeir.

Du forudsæer din Død, og glædes ved den?

Hjalte.

Ved Døden ei jeg glædes; men ved Livet,
 Egm selv af Død og Nat skal lyst opstaae,
 Men tyst! — det var mig som jeg Nordfrig hørte =
 Ved Døden glædes Offergoden nu,

Som grusom hist i Nat paa Klippen sjunger
 Ved Synderblodets Damp af faldne Brødre.
 De Guder, han dem offerer til, de faldt ved,
 Og Afathor har som en Djævel selv
 Til Mord forledt dem, han er Gud for Mord.

Thorgeir.

Til ærligt Fjendebud, men ei til Mord
 Os Thor opflammer. Djævel du ham kalder,
 Det er et Christenord, jeg ei forstaaer.

Hjalte.

Saa nævne Mørkets Fyrste vi paa Jorden;
 Men Dybet er hans Hjem, i Helvedsflammen
 Han vander sig; her er hans Hoved knust,
 I Afathors og Odins Skygger kun
 I Ratten her han Sjælene forvilder.

Thorgeir.

Hvor veed du det?

Hjalte.

Naar Lyset til dig kommer,

Kan du, som jeg, først Mørkets Vænder kjende,
 Om de som Guder selv sig nu fornumme,
 Og stusse dig med tomme Sjøglesyn.

Thorgeir (halv sagte.)

Ha, gamle Døvis, hvad var det, du sagde,

Da i din sidste Time jeg dig saae?
 Fra Bænk, fraa alt Hela paa dig kaldtes;
 Dog smiled du jo rolig, som du gif
 Til Dvins Sat.

Hjalte (griber hans Haand.)

O, vise Kader Thorgeir!

Du kunde frelse dig og Fædrelandet,
 Naar from du saae hvad Levende og Døde
 Til din og Islands Frelse dig har viist.
 Din Viisdom stoler Fædrelandet paa:
 Til Strid sig ruster Hedning imod Christen,
 Rødværgets Sværd selv mangen Christen greb,
 Mod Broder Broder staaer, og Ven mod Ven —
 Lovgiver du er kaaret for dem Alle,
 Gee Lysets store Lov, og gif dem Fred!

Thorgeir.

Saa maae selv høie Korner mig indgive
 Hvad Menneffer og Guder nu ei veed.

Hjalte.

Mordsvangre Rødselsnat, o bliv til Dag!
 Giv vise Hedning Lys, du Lysets Herre!
 Frels Fædrelandet, Thorolf og hans Brud!
 Saa har jeg Fred, saa har jeg kæmpet ud.

(gaaer.)

Thorgeir. (aleene.)

Naar Elementer mod hverandre stride,
 Naar Flammerne vil Jord og Hav fortære,
 Og Jord og Hav udslukke Lys og Flamme —
 Hvor er den Lov da, som foreener dem?
 Adskilles maae jo stridige Naturer —
 Hvor Freia smiler, Mufathor ei raser,
 Ved Bragas Sang er Fenrisulven stum.
 Hvor fromme Baldur forðum sad i Hallen
 Af reene Sølv og med det gyldne Tag,
 Der kunde intet Ureent fræt sig nærme —
 Og styrted han ei selv til Hela ned,
 Da Lokes Spyd i blinde Haand ham naaede?
 Men det var høie Norner, som det hærbed,
 Nødvendigheden lyde Guder selv.
 — Hvo kommer? er det Gissur?

Gissur (træder ind.)

Hil dig, Gubbel

Thorgeir.

Hvad bringer du saa silde?

Gissur.

Varsel, Gamle!

Balg mellem lyse Dag og evig Nat.

Hør — dumpe Skrig fra Mørkets Altre lyde,

Nu Afgudspræsters hemmelige Raad
En blodig Morgenrøde os bebuder.

Thorgeir.

Lad rase Stormen, til den er forbi!
Lad lue Flammerne, til de udslukkes!
Hvad da urokket, usfortæret staaer
Har dybe Rod, og det kun ei forgaaer.

Gisfur.

Ret saa, min Gubbe, prøv og vælg og døm!
Prøv Nat og Dag, og vælg hvad bedst dig tykkes!
Døm rolig mellem Lys og evigt Mulm!
Mens Kampesjælen, blind med vilde Strid
I falske Guders Dæmring sig forbylder,
Og kjender ei sig selv — for den forgaaer.

Thorgeir.

Var du hos Thorolf?

Gisfur.

Jeg i Natten saae ham.

Og mørkere hans Nafn var end Natten;
Som en uhyre Daad han grundet paa.
Vel ædelmøbig stor idag vi saae ham;
Men vildt det raser i hans dunkle Sjæl,
Og hvor han raser, Folket blindt ham følger.
Affjædig har han Ven og Brud forladt.

Til Døden selv sin gamle Fader martret;
 Nu styrter han, blandt Odins vilde Præstev,
 Forbrydere fra Klipperne i Dives,
 I Landet trindt Blodaltrene nu ryge,
 Alt om et større Offer de raadslaae;
 Som Menneffene vildt Naturen raser,
 Høit Geiser syder i beegsorte Nat,
 Og Heklas Ild vil Stjernerne fortære.

Thorgeir.

Dog agter du og Hjalte end at blive?

Gisfur.

Vi blive maae, fuldende eller døe,
 Saa har ei blot vi Norrigs Konning svoret;
 Men ham, som i sin Haand har alle Kongers
 Og alle Verdens Skjæbne.

Thorgeir.

Thorolfs Død

Har mere Magt paa Thing end Loven selv,
 Og vil han Kamp, forgjæves Fred jeg raaber.

Gisfur.

Og dog kalder frit det Fædreland,
 Hvor kun den Stærkes Ret og Villie gjælder,
 Og vilde Kæmpers Raserie er Lov?

= Raad hvad dig vildest tykke, brave Gubbel

Men det jeg forud siger: ei imorgen
 Vi som idag, liig Offerlam, paa Thinget
 Vil vente, knælende og værgeløse,
 Et Hedningstaalet os i Struben sidder.
 Jeg ogsaa Venner har og Frender her,
 Og ei vi, som Forbryderne inat,
 Uhvornet skal for Balhals Djævla bløde.

Thorgeir.

Vil du i Landet vække Borgerkrigens
 Blodgridske Ulv, som Ven og Broder myrder,
 Og dog indbilde os, at hvad du troer
 Er visere og bedre, end hvad Island
 I mange hundred Aar har troet?

Gisfur.

Jeg vækker

Uhyret ei, du nævned mig — dets Hyl
 Er vore vilde Hedningbrodres Mordffrig;
 Og venter os end Martyrbøden her,
 Paa Helteviis og ei som hundne Trælle
 Vi falde vil, med Sværd i Haand, for Korset.

Thorgeir.

Saa har den fromme Hjalte ei besluttet.
 Han selv idag jo rede stod at blotte

Sit Heltedykt for Dødens Od, som Valdur,
Naar med sit Blod han kunde Fred os give.

Gisfur.

Han franten selv fast søger Martyrbøden;
Dog elste maa jeg ham selv for hans Svaghed:
En lønlig Dm fortærer Heltens Liv — —

Thorgeir.

Han elsted Bennens Brud — jeg ved det, Gisfur! —
En herlig Kamp han med sig selv har kæmpet,
Dg derfor høit beundrer jeg ham nu,
Hans Svaghed meer mig huer, end tin Styrke:
En fælsom Kraft mig synes boer deri,
Som selv hos Valhals Guder ei jeg søger.
Var alle Christne saa, jeg vilde vakle,
Dg spørge, om ei Hjalte havde Ret,
Om ei den nye Jord alt var oprundet,
Om Odins lyse Arving ei var kommen,
Dg Valdur steget op af Helas Nat.

Gisfur.

Saa troe da Hjalte, hvis han frommere
Dg bedre tykkes dig — han er det ogsaa.
Men hvad vi Begge Liv og Blod vil offte,
Er høiere end Liv og Fædreland;
Før det vi svigte — Verden gaae tilgrunde!

Nu veed du, hvad af mig der er at vente,
 Beskjem nu ei mit store Haab til dig!

(gaaet.)

Thorgeir (aleene.)

Giv mig din Visdom, skjulte Fimbultyr!
 Staae hos mig med dit Skjold nu, høie Skulba!
 Her er Forvirrelse og blodig Tvedragt,
 I Matten kæmpe Mennesker og Guder;
 Men taus og rolig gennem Matten gaaet
 Nødvendighedens Norne nu med Skjoldet.
 Hvo tyder mig dets gamle dunkle Skrift?
 Kan for mit indre Blik det sig oplære,
 Naar Diet er for Verdens Syner lukt?
 Nu vel, lad udenfor mig det saa storme!
 Lad Matten sig med sit Blodfoster vaande!
 Det uundgaaelige maa dog skee —
 Det Mennesker og Guder ei kan standse.

(tilhyller sit Hoved og Knæler.)

III

(Klippeegn i Olves. Mørk Nat.)

Kolkein, Kalf, Galdor og flere Hedninger ere forsamlede ved Odins Offersteen. Runolf og flere Offerpræster staae ved Altarilden og stænke Blod i Flammen.

Runolf.

See, Seiersfader!
Blodstænket, ryger
Nu Offerstenen,
Og høit i Natten
Blodflammen stiger
Mod Balaffjalf.
Mod Klippen knustes
Sldgjerningsmandens
Den frække Pandes
Hans Blod lad sone
Hvad Odins Kæmper
Mod Balhals Guder
Idag forbrød!
Og albrig mere
Sothuners Tunger
I Fred skal spotte
De høie Aser
I Thingets Kreds,

Blodhævn vi sværge
 Mod Guders Fjende,
 Han være Fjende,
 Han være Ven!
 Iffemmer Eeden,
 I Balhals' Kamper!
 Fornem den, Odin
 I Balafjalf!

Alle Hedningerne
 (brage deres Sværde og berøre Alteret dermed.)

Blodhævn vi sværge
 Mod Guders Fjende —
 Han være Fjende,
 Han være Ven!

Kolbein.

Har Thor vor Gød fornummet og nedstiger
 Fra Hjelvet hist?

Haldor.

En vældig Kampe er det,
 Bildt Haaret om hans mørke Nafn flyver,
 I Natteformen — er en Drauge det,
 En Dødtidskampe, som af Graven steg?

Kalf.

Nei, det er Thorolf.

Runolf.

Han maa sværge med,

Skal ei jeg ham for en Forræder holde:
Fra Thinget drev han os jo bort som Hunde,
Dg slog os Saar, som end vil længe bløde.

Ralf.

Han holdt paa Thingets Fred, det var retfærdigt,
Dg Asathor har ingen bedre Kæmpe;
Sels uden Sed vi troe ham.

Thorolf

(nærmer sig taus og mørk.)

Alle (uden Runolf.)

Thorolf leve!

Rogle.

Han være skal vor Høvding.

Alle (uden Runolf.)

Ja, vor Høvding

Skal Thorolf være.

Runolf.

Vel, naar han vil sværge.

Thorolf.

Foruden Sed maae Balhals Guder troe mig,
Dg mine Landsmænd med. Hvad forbre I?

Runolf.

Blodhævn for Balhals vrede Guder!

Alle,

Blodhævn!

Runolf.

Hver Christen døe, som næste Sol end seer
Paa Islands Klipper!

Alle.

Døe hver Christen her!

Thorolf (affides.)

Ja, Hjalte, Ven, som morderd Thorolfs Ro!
Endnu engang jeg Helas Port dig sperrer,
Dg saa — faer hen for evig, Ven med Brud!
I er for mig fortabte, jeg for Eder.

Kolbein.

Nu, Thorolf, du betænker dig?

Thorolf.

Belan,

Seg lover Eder Blodhævn. Falde skal
Før næste Sol gaer ned et blodigt Offer
For Balhals vrede Guder; men saalænge
Har hver en Christen Fred, det sværger mig!

Alle.

Velan, det være svoret! — Thorolf leve!

Blodhævneren for Balhals Guder leve!

(de gaae.)

Thorolf (aleene.)

Ha leve? — nei, dit Offer,

O Seierfader, vier

O Matten sig nu eene

Bed blodig Altarsteen.

(lægger sin Haand paa Altarstenen)

Ei Sol jeg vil see dale

Sag disse Klipper mere,

Ei Luft jeg vil indaande,

Hvor Troleshed mod Guder

Og Menneſker forpeſter

Den frie Klippeluft.

Flye Brud, som Brudgom svigted,

Flye Ven, som Ven forraadte,

Flye nu, hver Sjæl, som troløs

Fra Balhal sig løsrev!

O Matten flyer, Fortabte!

Og lever — til I stycte

Med Guders svorne Fiender

O Mastronds Slangedyb!

Jeg kan, jeg vil ei leve —
 I Blod min Stjerne synker,
 Til Valhal staaer min Hu;
 Men dødsindviet frelser
 Jeg end for denne Verden
 De evig tabte Sjæle.
 — Ha siig, grusomme Freia!
 Hvi saldt din gyldne Taare
 Paa dette Klippeherte,
 Og smelted Thorolfs Bryst?
 Din Salighed blev Dødsqual —
 En Drøm var Dvinde-Elskov,
 Som Mandens Venstreb Svig.
 — Men er alt Haab da sluttet?
 Har alle milde Baner
 Forladt mig i min Nat?
 — Ha kunde du mig følge
 Til Seiersfaders Høisal,
 Til Folkvangs lyse Haller,
 Fortabte Tordebrud!
 Var end du ei indviet
 Til Hele og Lokes Dvaler
 Ved Christendaabens Giststrom,
 Ved Dybets Vald, som slukker

For Svighed alt Liv —
 End skulde jeg dig gribe,
 End skulde jeg udbriste
 Din Sjæl af Slangeknuden,
 Som, hvistende, dig slider
 Af Thorolfs Kampearne
 Og høre Guders Favn.

(drager sit Sværd.)

Ha, Gru — hvi bærer Hjertet?
 Hvi skjælder Kampehaanden
 Med Sværdet forstegang?
 Nei, bære skal ei Hjertet,
 Og skjælve skal ei Haanden;
 Men Jorderig skal blegne
 Og Valhals Guder røres
 Ved den uhorste Daad.
 — Flye skal nu Guders Fiender,
 Og frelses Fædrelandet,
 Og frelses Kampebruden,
 Med Kampens Sjæl — i Blod.

(gaaer.)

Femte Handling.

(Osvifs Bolig; det er over Midnat. Osvifs Lig
ligger i en aaben Kiste i Baggrunden. Kslauga
og Hjalte vaage herover. Lampen paa
Bordet brænder svagt.)

Kslauga.

Nu gruer jeg ei mere for den Døde;
Kun da jeg eene sad ved Lampen der
Dg stirred paa ham i den tause Nat,
Det var mig som den blege Dødning fulde
Uf Kisten reise sig hvort Dieblif,
Dg. underfuldt med gamle Bøla spaae
Om Verdens Undergang, om Guders Fald,
Om blodigt Brodermord og uhørt Rædsel.

Hjalte.

Nu varsler han ei meer, den fromme Gubbe,
Med foldet Haand han ligger rolig nu,
Dg ængstes meer ei af de svære Dromme;
Nu seer han klart hvad i sin Nat han skimted.

Uslauga.

Tak, fromme Hjalte, at i Dødens Hal

Du Evighedens stille Lys mig tænder.

— Men Thorolf, at hvor færdes nu min Thorolf?

I rædsom Dval han rev sig fra mit Hjerte,

Dg uden ham din Salighed mig flyer.

Hjalte.

Uslauga, at, jeg for vor Thorolf gruer —

Fast Haabet om hans Frelse er udsuft.

Uslauga.

Udsuft da ogsaa Haabet i min Sjæl

Om Fred og Salighed! — maa han fordommes,

Fordøm da ogsaa mig! vi høre sammen.

Hjalte.

Formastelig sliq Tanke er, Uslauga!

Til ingen Sjæl, som sig paa Jord forvilder,

Du tænke kan den Mand, som Herren gav:

Naar ei i ham den lever, den forgaaer.

Uslauga.

Lad den forgaae da! — evig Død er bedre,

End evigt Liv, til evig Dval fordømt —

Seg kjender kun een Salighed, een Himmel,

Den er kun der, hvor Kjærligheden lever,

Dg hvor min Thorolf evig med mig lever.

Hjalte.

Ufælge, maa selv din Kjærlighed

Fra Frelsens aabne Himmel dig bortrive ?

(affides.)

O, Hjalte, saa har ingen Sjæl dig elsket,

Uslauga.

Du beder for min Thorolf, fromme Ven!

O! sandt, du beder ?

Hjalte.

Ja, jeg bede vil

Før dig og ham indtil min sidste Time,

Og hist jeg evig for Jer bede skal;

Men lad mig frelse nu Hvo her kan frelles!

Her har din Thorolf selv bortstødt dig fra sig,

Her har hans Sjæl forbildet sig løsrevet

Fra Brud og Ven, og fra vort Haab, vor Himmel;

Maaskee vi hist engang ham frelst gjensæe,

Men blind mod dig nu, som mod mig, han raser;

Og du et Fristed søge maa —

Uslauga.

Hvorledes ?

Hvad mener du ?

Hjalte.

En vigtig Dag er nær,

I Fædrelandet Valhals Guder valle,
 Snart skal de styrte, haaber jeg; men hvæ
 Og stor er Striden, som os forestaaer,
 Du maa udrides af den store Kamp,
 Før du i den med Thorolf gaaer tilgrunde,
 Da skal jeg ham og udfrie, eller døe.
 Men lad det skee endnu i denne Nat!
 Paa Vestmanøe af norske Graner alt
 Den christne Kirke havor sig i Løn,
 Der er et Fristed for dig, følg mig did!
 Min Snekke rede er, see — god er Binden,
 Saa Timer kun, saa er jeg her igjen.
 Saa skal du aldrig meer i Verden see mig;
 Men kan i Fred din fromme Sjæl bevare,
 Da bede for din Thorolfs Salighed,
 Til frelst han kommer, og sin Brud hjemfører.

Kulanga.

Nei, fromme ædle Hjalte, nei, jeg kan ei,
 Jeg vil ei frelles eene, ei udrides
 Af Kampen, som du ahner. Skal her kæmpes,
 Skal Vænder her nu kæmpe underfuldt,
 Hvor Guder skal forgaae — vel, jeg maa blive,
 Hos Thorolf maa jeg som hans Morne staae.

Hjalte.

Hans Inse Engel er du — af Aelanga,
 At vorder han din mørke Engel ei!
 O flye ham, jeg besværges dig —

Aelanga.

Nei atbrig,

Hvorhen hans Bei saa gaaer, jeg maa ham følge,
 Var det saa til de dunkle Anders Nige,
 Gik saa vor Bei til Gimle gjennem Flammen
 I Muspels Lueland og Surturs Hjem —
 Den gamle Berden maa jo dog forgaae,
 For sig den nye kan forklaret have.
 — Lys, horte du et Gul ei, Hjalte?

Hjalte.

Nei.

Aelanga.

Det var mig som den gamle Dsvif sukked
 I Risten hist.

Hjalte.

Maaskee hans frelste Mand

Bedroves over dig, og gruer for dig.
 Udlyd den Frommes Bærsel i din Sjæl,
 Og følg mig, flye den vilde Thorolf!

Uslauga.

Aldrig!

Om selv den Døde sig af Kisten reiste,
 Og stirred paa mig med sit brustne Die
 Og varsled: flye! — Er jeg assindig Hjalte,
 Hvad heller rørte sig den gamle Dødning
 I Kisten nu —

Hjalte.

Kom til dig selv, og flye —

Uslauga.

Nei, aldrig!

Hjalte.

Snart er det for sildigt.

Uslauga.

Dys!

Kornam du ei en Haand, som greb i Døren,
 En mægtig Haand?

Hjalte.

Det Stormen var, Uslauga!

Den med din Willie har gjort Pagt — den bruser
 Mod Landet nu.

Uslauga.

Vel, saa er Flugt umulig.

Lig rolig i din Kiste, gamle Døvis!

Nu kan jeg ei din Kampeson forlade,
 Om end jeg vilde; men jeg vilde aldrig,
 Det var kun Stormen som forandred sig,
 Men ei Kslaugas Hjerte.

Hjalte.

Dys, man kommer,

Jeg hører Kampetrin.

Kslauga.

Det er min Thorolf.

Hans Sjæl har ei løsrevet sig fra min:
 Han komme maa, i Svatten kaldte ham
 Kslaugas Rand, og han maa komme —
 (iler mod Døren.)

Thorolf!

Thorolf (træder ind.)

Hjalte.

Ja, alle fromme Helgne, det er Thorolf

Thorolf (mærk.)

Horsfærdes Hjalte

Bed Thorolfs Komme?

Hvi hæver, blegner

Min Brud i Natten?

Er jeg en Drauge,

Som Rædsel bringer

Blidfarne Sjæle

Paa Mørkets Bei?

Uslauga.

Nei, Thorolf! nei, er bleg Uslaugas Kind,
 Dg møder hun dig bævende i Natten,
 Ei for dit Komme bæver hun og blegner,
 Dg selv i Dødens Hal hun gruer ei,
 Naar du kun hende følger.

Thorolf.

Vel, min Brud,

Bed Afthor, jeg kom just dig at følge,
 Dg ei i Guders Nat dig at forlade.

Sjulte (affdes.)

Hans Blik bebuder hvad jeg ei tør tænke —

(hoit.)

Min Thorolf!

Thorolf.

Vel, din var jeg jo engang,

Fortabte Ven — end maa dit Liv jeg frelse —

Grib Dieblisset, Nornen under dig!

Flye, lev, og frels din Sjæl fra Naftronds Dval!

Med dine Munke flye, før Sol staaer op!

Dens første Straale her som Lyn dig knuser;

Din Dødsdom Bathals Guder alt har dømt;

Men selv mod Gud er jeg din Flugt nu dækker —
 Meer kan jeg ei. — Fred være med dig, Hjalte!
 Min Fred paa denne Jord du sønderbrød,
 Lad det din sidste Time ei forgifte!
 Men lad mig møde dig i Odins Sal,
 Og du skal mig forsonet møde.

Hjalte.

Thorolf!

Stor staaer du for mig, høie Kampesjal,
 Og selv jeg i din Nat dig maa beundre;
 Men blive maa jeg, til det Dag er vorden.
 Jeg kan ei flye, selv om jeg vilde nu,
 Jeg skal det ei: i Stormen taler mægtig
 Den Herres Røst, som byder: bliv og fuldend!
 Til ham nu Bennen beder for din Sjæl.

(gaaer tilside og knæler.)

Thorolf.

Saa vil de høie Korner det — Velan!
 Forgaae da Bennen nu, som Bennens Trofskab!
 Men Kjarligheden ei forgik endnu,
 Har Freia end til Dval sin Fryd omvendt,
 Og blev til Gift end hendes gyldne Taarer.
 — Uslauga, sig, er du alt døbt?

Uslauga.

Nei, Thorolf!

Med dig først kan jeg ganske frelles —

Thorolf.

Tak,

Min dunkle Norne, knuser end dit Blik,
 Det knuser dog kun Hjertet, men ei Sjælen
 Og Valhals store Haab. — Ei dybere
 Mod Rafronds Slangeport den Vand skal tumle,
 Som Loke fristed i Lysalfens Dragt.

Uslauga.

Ne, Thorolf, tael faa sælsomt ei, du vækker
 Din gamle Fader i hans Dødningsfriin.

Thorolf (bliver liget vaer.)

Ha, Bee os — blunder!

Hist gamle Døvis?

Nei, blinde Fader!

Ei meer du blunder,

Ei meer du drømmer —

Nei, du er vaagnet

Uf Vanvidsdrømmen,

Blandt Dgler vaagnet

I Helas Dval.

Dig kan ei Sønnen

Fra Hel løskjøbe,
 Gav han saa Dragen
 Sit Hjerteblood;

— Men hvor du pines,
 Hvor Edderdraaben
 Redfalder evig
 Og dig fortærer,
 Men dog ei dræber
 Din piinte Sjæl —

Du skal nu ei min tabte Brud dig følge,
 Nslauga, kom, flye Edderstrømmens Bølge,
 For over dig den lukker sig!

Nslanga (ængstelig.)

Hvad vil du?

Hvorhen skal jeg dig følge?

Thorolf.

Kom, Nslauga!

Histude, hvor i Stormen Geiser syder,
 Hvor Hekla flammer høit i sorten Nat,
 Der skal din Thorolf du igjen forstaae;
 I trende Dage du ei meer forstod mig.
 Gru ei for Mulmet, vi udvandre i —
 Jeg skal et Lys dig vise, du skal see
 Den sidste hvide Stjerne i min Nat;

Men eene maa du see den, ei for Bennet
 Den lyener meer — fast har han den udslukt.
 Os kalder den i røde Flammer nu.

Aslauga.

Al, Thorolf, førstegang Aslauga bærer
 Ved dig at følge.

Thorolf.

Elsked du mig fordom,
 Er end et Gjenfæn i din Sjæl tilbage
 Af Freias slutte Stjernelys — Aslauga!
 Saa følg mig nu!

Aslauga (griber hans Haand.)

Ja evig jeg dig følger,
 Var det saa gjennem Dødens Nat, min Thorolf,
 Naar tvivled du paa din Aslauga før?

(til Hjalte.)

Beed for os, stille Ven, men følg os ei!
 Dg vi skal Alle mødes i din Himmel.

Thorolf (affides.)

Det hæfter, høie Skulda! styrk mig nu,
 Hans Himmel skal hun aldrig flue.

(drager hende bort med sig.)

Hjalte (reiser sig.)

Beed os!

Var det min Ven — min Thorolf; nei en Mørkets
 En Rattens Mand det var. — Frels milde Himmel!
 (iiler efter dem.)

Veien til Lovberg, udenfor Døvifs Bolig. Det dages.)

Hjalte (kommer hastig.)

Uslauga — Thorolf! har da Jorden slugt dem?
 Har Rattens vilde Storm dem da bortrevet
 Fra mine Dine? see, det dages alt,
 Og intetsteds jeg seer dem. — Thorolf, Thorolf!
 Har i din Skikkelse et Mørkets Blandværk
 Sig viist for mig? og spandt det dunkle Billed
 I Ratten, som det kom, med din Uslauga?
 Ak nei, det var dig selv — hvor soer du hen?
 See hvor den svovlblaa Lue hist opstiger
 Fra dine Fædres gamle Kampesai —
 Skal der jeg søge dig? — en Gravens Mand
 Bortrev dig med den blege Brud i Ratten;
 Et blandt de Levende jeg Eder seer,
 Nu vil jeg søge Eder blandt de Døde.
 Paa Hedninghoien hist jeg hanke vil,
 Skal jeg saa Kampens gamle Fædre vække,

Skal Dybets Luer saa fortære mig,
Dg Hedninggraven over mig sig lukke.

(gaaer.)

Runolf, Kolbein, Kalf, Haldor og
flere Hedninger samles.

Runolf.

Bed Afathor, det Lovbud Loke har
Indgivet ham, den gamle Drømmer —

Kolbein.

Dobes

Vi skulle alle, lyde samme Lov,
Dg næies med een Gud for Mange?

Haldor.

Styrtes

De høie Afers Altene og Templer —
Dg landsforvises Hvo end til dem ofrer?

Runolf.

Ha maa ei Jorden sliq en Laugmand fluge?
Kom, lad os indebrænde ham, den gamle Dgle,
For Låndet han forgifter os!

Kalf.

Bed Mimer.

9 *

Den vise Thorgeir intet Gaar skal Trummes
 Men er det sandt, at høie Korner selv
 Har ham udtudet Fjølners skjulte Runer
 Og viist ham Valhals Undergang — saa maae vi
 Nu lyde ham, og troe den nye Lov,
 Som kun Alfader, Valhals store Dommer,
 Den høie Gimbulthyr kan have viist ham.

R u n o l f.

Før flige Drømme skulde Tro vi fiste
 Og slutte Fred med Guders Fjender? — nei,
 Før Landet gaae i Flammer op!

K a l f.

I Dloes

Gif Odins Billede i Flammer op;
 Men Jorden staaer endnu.

R u n o l f.

Faldt Himlen da?

Hist staaer end Thor, og see vi ham ei styrte,
 Skal I ei troe paa Valhals Fald.

H a l b o r.

Dog libet

Det huer mig, at Guderne ei selv
 Til Forsvar reise sig, hvor høres Liv

Det gjælder meer end vort; paa Lovberg alt
 Staaer Gissur med de døbte Landsmænd væbnet.

Runolf.

Det skal de nu med deres Blod betale.

Galdor.

Mig tykkes dog, skal vi mod Landsmænd kæmpe,
 Vi vide maae for hvem; vil Odin seire,
 Saa maa han vise os, han end er til,
 Og med et Lyn for vore Dine knuse
 De Christenhelte, som hans Fald bevidne.

Runolf.

Det kan han — ved vort Sværd.

Kolbein.

Men, som jeg hører;

Alt ved det Gamle bliver dog i Landet,
 Om ogsaa nu den nye Lov vi hylde,
 Og frit som før vort gamle Island staaer:
 Kong Olaf faaer ei her et Ord at sige.

Runolf.

Det troer jeg vel: han er til Hel jo faret,
 Med samt sin Dem hin lange.

Kalf.

Saa forsvundet

Forunderligt fra denne Verden er han,
 Og Mange troe jo han er himmelfaret.

R u n o l f.

Med Skib og Mandſkab? nu, en herlig Fart!
 Nu er Seiladsen aaben da til Himlen.

R a l f.

Den aabne Vei til Himlen er det jo,
 Hvad Dlafſ Chriſtenpraſter os vil viſe,
 Og er det himmelfk Wiſdom de forkynde,
 Var det jo Vanvid at forfølge dem.

R u n o l f.

Ha, svoret har I deres Undergang;
 Er I Meenedere?

R a l f.

Hvis Ddin Lever,

Vi holde ham vor Ged; men er han falvet,
 Var han ei til igaar, ſaa ſvoer vi jo
 Til Ingen, og har Ingen Ged at holde.

En af Folket.

Det bedſte ved den nye Lov ſkal være,
 At frit vi end kan vore Børn udsætte,
 Og ſpiſe Heſtekjød, ſtegt eller ſodent,
 Det kommer ikke Troen ved.

Runolf.

Naar dit

Dg dine Eige Kun forplante kan
 Ser Dgleyngel og opfylde Landet
 Med Hesteædere, saa spørge I
 Vist ei om der er Guder til endnu.
 Ha, lær dem det, forglemte Asathor!
 Dg skal du styrte, knus dem i dit Fald!

Kalf.

Der kommer Thorgeir, Loven at forkynde.

Halbor.

I Baaben samles Alle.

Mange Stemmer.

Hvor er Thorolf?

Runolf.

Ha, svigter Thorolf — styrter Balhal nu.

(Det Indvendige af en Kampehøi, med Bjelkeløst,
 Steenmure og Afseurner.)

Thorolf og Aslauga.

Aslauga.

At Thorolf, hvorhen fører du mig?

Thorolf.

Kjender

Ei meer du mine Fædres Bolig?

A slaug a.

Dunkel

Er dine Fædres Bolig, og heelt tause
 Er her Indvaanerne; i snevre Leerkar
 Den største Kampes Hjerte her maa rummes —
 Vel, her er ogsaa Plads til os.

Thorolf.

Her kalder

Ei Fristeren dig meer fra Valhals Glæde,
 Her lokker han ei Bruden meer fra Brudgom;
 Heelt trofast er voert stille Brudehuus,
 Og her dig en Einherie trolover.

A slaug a.

Din Haand mig aabner Graven, Thorolf?

Thorolf.

Kald den

Hor Brudehal, A slaug a! See — her vie
 De hoiæ Norner os til Folvangs Høitid,
 Her sværger jeg ved mine Fædres Aste
 Dig evig Trostak; herfra vandre vi

Til Valstjalf med Solens første Straale;

— Var du mig tro, saa følg mig glad!

(drager sit Sværd.)

Uslauga.

Besluttet,

Uroffeligt besluttet er det da?

Saa vidt det kom — af, Thorolf! Dødnings-Brudgom!

Dit tause Blik i Nattens røde Stjerne

Min Dødsdom fældet har og din — jeg veed det.

Skal gjennem Graven jeg dig følge nu,

For Døden af din Haand jeg bæver ei.

— Mørk, rædselsfuld er dine Fædres Bolig;

Dog den en Udgang har, som du ei seer.

Den skal du flue, naar mit Døi brister —

Jeg var dig tro — stød Sværdet i mit Bryst nu.

Men tvivl ei paa min Kjærlighed!

(Enæser.)

Thorolf.

Affbærg,

Forband først Hjaltes falske Tro — og følg saa

Din Kæmpe til Einherjernes Glæde!

Uslauga.

Det kan jeg ei.

Thorolf.

Det maa du.

Hjalte (udenfor.)

Thorolf, Thorolf!

Thorolf.

Hvo kalder? — Hjalte!

Hjalte

(Storser ind med draget Sværd.)

Ha, Forfærdelige!

Blodbrudgom! stands, snigmyrd ei grum din Brud!
 Hun er uskyldig som den lyse Himmel;
 Men mørk som Graven er den skumle Daad,
 Du under Jorden skjule vil.

Thorolf.

Ha, Hjalte!

Vil du i Graven selv ei Fred os unde?
 Vil her du selv mig Brudens Sjæl fravrifte?
 Det skal du ei — for Balhal er den min,
 Din var den kun en Stund i Jordens Gifflust.
 Snigmorder skal du heller ei mig nævne:
 Min Sdræt frygter Lyset ei.

Hjalte.

Saa kom,

Følg mig til Lovberg! der anklag din Brud

For Verdens Dine, troer du Dag er Nat,
Dg at en Lysets Engel dig har sjeget.

Thorolf,

For Verdens Domstol du indstævner mig —
Belan, jeg møde skal; men dig til Rædsel,
Din falske Gud til Dom og Undergang,
Dg Freløsheden til Forsærdelse —

(hæver sit Sværd.)

Uslanga

(kaster sig imellem dem.)

Ik, Thorolf, Thorolf!

Knus din Uslanga,

Men myrd ei Bennen,

Som Liv os bringer,

Hvor Guder døe.

Thorolf,

For ham du hæver,

Dg selv du blegner

For Døden ei!

(leer vildt.)

Ha, glæd dig, Hjalte!

Freløse Hjerte

For dig nu hæver —

Høver dog ei!

Vel tabt er Bruden,
 Som du fra Bennen
 I Verden skal —
 Til Nastrond skal du
 Dog ei nedbrage,
 Den Aand, jeg magtig
 Til Folksang vied
 I Guders Nat.

Følg mig til Dom — hvad ei kan staae, lad falde!
 (drager Nslauga bort med sig.)

Sjalte (følger efter.)

Giv Eys ham, høie Christ, og frels os Alle!

(Thingholien ved Lovberg med Thors Billedstøtte.
 Paa den eene Side staaer Gisfur og Sirdo
 Hall, med alle de doekte Islændere, bevæbnede;
 iblandt dem Thormod og de andre Christen-
 præster med Kors og Røgelsekar. Paa den an-
 den Side staae Runolf, Kolbein, Kalf
 og alle Hedningerne, med dragne Sværd. Paa
 den store Steen i Midten staaer Thorgeir
 med den nye Lov i den eene Haand, og et stort
 Luesforgylt Kors i den anden.)

Thorgeir (ender sin Tale.)

Saa har de høie Norner det besluttet,

Saa har jeg Valhals Fald og Guders Dom

I Runen læst, som skilt Alfader risted
 For Verdens Grundvold lagdes. — Troe og knæl
 For Korset nu, hver Sjæl, som frelles vil!

Alle Christne og mange Hedninger
 (knæle.)
 Vi troe og knæle.

Runolf.

Steen den gamle Drømmer!
 Balhals Forræder døe!

Flere Hedninger.

Døe Guders Gjender!

Styrt Fædrelandsforræderne til Hel!

Thorgeir.

Bort Liv er i hans Haand, som os kan frelse,

(Kamp og Tumult.)

(Thorolf kommer med Aelauga og Hjalte.)

Kalf.

Hold inde, Landsmænd! Thorolf kommer, see!

Den høie Skulda vandrer ved hans Haand;

En Gudernes Herold, han blandt os træder —

Hør Balhals største Kæmpe!

Mange Stemmer.

Hør ham, stille!

Thorolf.

Ja høre skal I

En Røst fra Graven.
 See, dødsindviet,
 Fra Fædres Afte,
 I Kampeshøien,
 Jeg er udsteget
 Ved Kornens Haand:
 Hun har forkyndet
 Mig Gurturs Seier,
 Og Valhals Fald;
 Men see — hun blegner,
 Hun falst har vidnet —
 Min Morne var hun,
 Men Eders ei.
 Med mig hun synker
 Som Setteqvinden
 I Kampeshøi;
 Men over Graven
 Skal Korset, Enuset,
 I Støv sig bøie
 For Seierfader
 Og Afathor.

Hjalte.

For Troløshed anklager han sin Brud;
 Jeg vnder, hendes Sjæl er reen som Lyset.

Derfor hun from det store Eys har seet,
 Hvorfor nu Morkets Kamper os fordomme.

Uslauga.

O Thorolf, myrd mig, men miskjend mig ei!

Thorolf.

I tie, Landsmand!
 I ei forstaae mig:
 Et Vidne er jeg
 For Balassjalf;
 Dog meer end Ordet
 Skal Daaden vidne,
 Som jeg har svoret
 I Guders Nat,
 See Bruben vakked
 Mod Nastronds Porte,
 Af Loke fristet
 Ved Bennens Koft.
 Forladte Brudgom
 Dog Sjælen frelser,
 Og før den brænder
 I Slangegiften,
 Ved Daab indviet
 Til Korsets Sammer
 Og Nastronds Dval

Med Kampesværdet
 Jeg Bruden vier
 Til Folkvangs Høitid,
 Til Disers Glæde
 I Treias Sal —

Sværg Valkhals Magter Troffelab! dette Blod
 De store Guders Seier skal bekræfte —

(støder Hslinga Sværdet i Brystet.)

Hjalte (iiler til.)

Wæ, Madsel!

Mange Stemmer.

Wæ! sin Brud han myrder!

Hslinga (synker til hans Fod.)

Thorolf!

(Thorolf holder Haanden for Dinene og bliver staaende ubevægelig.)

Gisfur.

Wæ, det Uhyre er fuldbragt. — Dom Himmel!

Thorgeir.

Forsærdelige Morder! du er fredløs —

Til Dom jeg kalder Hedning her og Christen,

Forbandet Hvo sig Gjæning ei fordømmer!

Udsiger Dommen, Landsmænd!

Mange Stemmer.

Freløs, fredløs!

Uslauga (hæver sig døende.)

Nei, Thorolf, i min Arm er Fred for dig,

Mit Hjerte i sit Blod dig end frikjender:

Forblindet har dig Valhals falske Glands;

Mit Blod nu den udflykker for dit Døie.

Nu seer du Korsets Lys og Valhals Mærke,

Nu tvivler du ei mere paa din Brud.

Jeg var dig tro — Christ frelse og tilgive!

Jeg er indviet til hans Rige — see!

Der beder jeg nu for dig, til du kommer.

(Døer.)

(Thorolf vakler og stytter sig paa Sværdet, med
Sine stift fæstede paa den Døende.)

Djælte.

Hun døer, og beder for ham — store Gud!

Seer, Landmænd, seer — en hellig Jomfru døer,

Og med sit Martyrblood for Korset vidner —

Uf-Ræbsel vldest Hedning maa forstumme,

Hvor Mærkets Ræmpe sønderknuset staaer,

Og stirrer i det Blod, som Valhal dommer.

Styrt, Mærkets blodbestrænkte Alter, styrt nu!

For Valhals Guder Brudgom myrded Brud —

For Christ den fromme Brud sit Liv gav heit,
 Og selv sin Morder i sin Død velsigned.
 Men ei af Himlens Favn den Sjæl han rev,
 Som eene ham i denne Verden elsked;
 Selv uden Daab, ved Korsets Tegn indviet,
 Til Frelsens Himmel flygted Thorolfs Brud.

Thorolf

(farer op som af en Forstenelse.)

Nu styrter Balhal —

For Ulven fælder

Nu Seierfader,

I Gift fortæres

Nu Afathor.

Den store gamle Rædselhimmel synker,
 Og Bee! den nye Himmel er mig luft —
 Du var mig troe Aslauga — salig døer du —
 Men jeg i Dval forgaaer —

(styrter sig over Aslaugas Liig.)

Hjalte.

Fortviwl ei, Thorolf!

Hos Christ er end Forbarmelse —

Thorolf.

Ha, tiel

Forband mig, Ven! — forband mig, Jord og Himmel!
Saa faaer jeg No —

Hjalte,

Christ frelse og tilgibe!

Var din Aslugas sidste Ord — han kan det.

Thorolf (reiser sig.)

Forbandet være Valhals Guder da!

Forbandet Hver, som knæler for dem mere!

Til det Uhyre har de mig forledt.

I dette Blod opflammer Lyset for mig

Dg knuser mig som Lynet for min Blindhed;

Nu har du seiret Christ! — kan end du frelse

Hans Sjæl, som dig forfulgte til sin Død,

Saa lad mit Blod nu Veien til dig aabne!

(styrter sig i sit Sværd.)

Hjalte

(griber ham i sin Arm.)

Ufalige, hvad gjør du!

Mange Stemmer.

Styrt nu, Valhal!

Din sidste Kæmpe faldt.

Hjalte.

Brist, Hjerter, brist nu!

Dit sidste Forbehold nu brast —

Thorolf.

Min Hjalte!

Du var mig ogsaa tro — nu seer jeg det:
 Fostbroder! du er Christen — ei dit Liv,
 Din Tro medgiv mig! — led mig til min Brud!
 Med hendes Blod mit Hjerteblood sig blande!
 Beed, at min Hand maa hendes Himmel naae!
 Der vil jeg knæle ved den lukte Port,
 Til Raadens Valdur den oplader for mig.

(ved Aslaugas Fod.)

Knæl, Fædreland, for Korset knæl og tilbed!
 Nu Valhals faldne Kæmpe — for det vidner.

(døer.)

Thormod

(nærmer sig og betegner ham med Korset.)

I Døden jeg til Livet vier dig
 Og til Forbarmelsen. — Beed for ham Brødre!

(Christenpræsterne synge Miserere Domine.
 Solen staaer op.)

Hjalte.

Du feired Christ! — Farvel nu, Fædreland!
 Din Nat forsvandt — jeg seer din Sol opstaaes
 Men af, i Blod din Morgenrøde lued.
 Nu over Menneskers og Guders Grav
 Forbarmelsens det store Kors skal lyse.
 Fred med dig, Ven! Fred med din blege Brud!
 I Sysets store Kamp med Mørket faldt I —
 Nu Arm i Arm I hvile skal forsonet,
 Og frelste snart jeg møder Jer hos Gud.

Gisfur.

Ha, Thor! det var dit sidste Bærk paa Jord —
 (knuser Thors Billedstøtte.)

Runolf

(Sønderbryder sit Sværd og tilhyller sit Væsen.)

Nu styrted Asathor —

Thorgeir (hæver Korset.)

Fred med de Døde!

Sil evigt Liv nu, frelste Fædreland,
 Lad dine varme Kilder dig indvie!
 Plant Korset høit paa Islands Klipper, Brødre!
 Af faldne Guders Grav det lyst opstaaer.

Thormod.

For det høert Kne på Jorden sig skal boie.

(Alle knele.)

Christenpræsterne (singe.)

Være være Gud i det høie!

Drykkeil.

- Pag. 11 Linie 10 var, læs er.
— 25 — 2 e ffe, l. elffe.
— 40 — 6 Kulauga, l. Kslauga.
— 45 — 3 ved, l. veed.
— 80 — 14 bert, l. hørt.
— 100 i nogle Expl. Linie 14 ffa, l. ffaL.
— 121 Linie 17 Kulauga, l. Kslauga.
— 130 — 4 Wei en, l. Weien.
-